

ŠACH

2007/2008

1.2.2008

7. ROČNÍK 8.

CO TU NAJDETE?

Z NAŠÍ ŠKOLY

- NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ 3
- ŠKOLNÍ JÍDELNA 5
- KVARTY- HOLOCAUST 6
- ÚŘAD PRÁCE 7
- SKAUTSKE JAMBOREJE 8
- ŠKOLNÍ PERLIČKY 43

ROZHOVOR S...

- ŘEDITELEM:
MGR. JIŘÍM ZLATNÍKEM 10
- PANÍ PROFESORKOU :
SOLANSKOU, VRBACKOU 12

NĚCO Z KULTURY

- HUDBA- MUZIKÁL 13
- DIVADLA 17
- KOUTEK ČTENÁŘŮ 19
- POVÍDKY- MÁSLA 20
- KDYŽ NEVÍTE, CO DÁL 23
- KINOTIP 26
- PAPARAZZI 27
- FILMY NA ZIMU 28
- NAŠE LITERÁRNÍ ZAČÁTKY 30
- SEAN KINGSTON 31

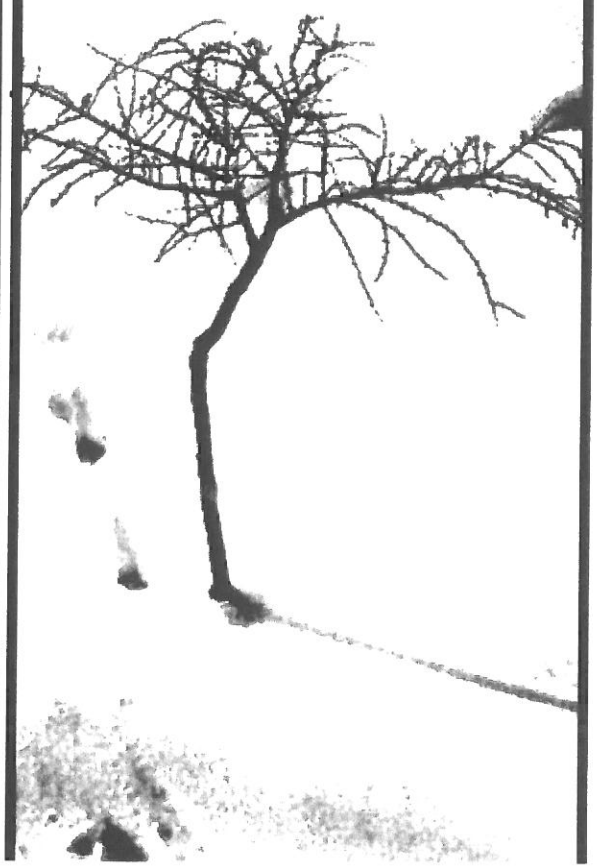
RECENZE

- PC RECENZE 33
- MOBILNÍ TELEFONY 35
- SVĚT POČÍTAČOVÝCH HER 37
- MAGIC THE GATHERING 41

A MÁME TO ZA SEBOU.

SKONČILO 1. POLOLETÍ, A PROTO SI VĚTŠINA Z NÁS MŮŽE ODDECHNOUT. NĚKTEŘÍ SI TO MOŽNÁ JEŠTĚ ŽEHlí DOMA A PRÁVĚ PRO TY A VŠECHNY OSTATNÍ TU MÁME DALŠÍ ŠACH. BUDOU TU OPĚT ŠKOLNÍ PERLIČKY, NĚCO O HRÁCH, MUZIKA A SAMOZŘEJMĚ NĚCO Z DĚNÍ ŠKOLY.

VAŠE REDAKCE

Novoroční předsevzetí

Člověk by ani nevěřil, ale nový rok je zase tady. Ten starý se přehoupl a s ním i stará novoroční předsevzetí. Dodrželi jste je celý rok? My jsme se několika z vás zeptaly. Jako bonus si můžete přečíst, jaký názor mají na novoroční předsevzetí třídní učitelé jednotlivých tříd a jestli se shodují se svojí třídou.

Dáváte si předsevzetí?

Dodržíte ho?/Proč ne?

Prima A

1. Nedávám, protože ho nedodržím.
2. Nedávám, protože je to blbost.
3. Nedávám si ho jen tak z hecu.

Třídní učitelka – pí uč. Vrbacká: Nedávám, asi bych ho nedodržela, a tak je to zbytečné.

Prima B

1. Jo někdy si ho dávám, ale nedodržím.
2. Co to je?
3. Dávám si předsevzetí, abych dostávala samé jedničky.

Třídní učitelka – pí uč. Solanská: Nedávám, porušila bych ho.

Sekunda A

1. Občas.
2. Jo, abych byla na prvním místě v plavání.
3. Chci se zlepšit ve škole.

Třídní učitelka – pí uč. Drábková: Nedávám si ho, protože ho nedodržím. Celkově to moc neuznávám, předsevzetí si přece můžu dát kdykoliv a ne jen na Nový rok.

Sekunda B

1. Ne, nesplním ho.
2. Ne, nemá to cenu.
3. Ne.

Třídní učitel – p.uč. Kudlička: Nedávám, stejně bych ho nedodržel.

Tercie A

1. Ano, pokouším se o samé jedničky.
2. Ne, nedodržím ho.
3. Ne, nikdy jsem to ještě nezkoušel.

Třídní učitel - p.uč. Klement: Dával jsem si, ale po týdnu jsem to porušil. Teď už jsem starý, a tak se neomezuju nějakými předsevzetími.

Tercie B

1. Nedávám, protože tomu nevěřím.
2. Předsevzetí si sice dávám, ale nikdy ho nedodržím.
3. Jo, ale nemůžu ho vyslovit.

Třídní učitelka – pí uč. Vybíralová: Nedávám, nedodržela bych to. Kdybych to ovlivnila, tak bych chtěla ztloustnout (smích).

Kvarta A

1. Ano, zhubnout a být hodná na bráchu.
2. Začít se učit.
2. Uklízet si pokoj.

Třídní učitelka – pí uč. Šaini Hejová: Už ne, je to zbytečné. Přehodnotila jsem hodnoty v životě a letos už jsem si předsevzetí nedala.

Kvarta B

1. Dávám, ale nedodržím ho.
2. Ne.
3. Ne, vím, že to nesplním.

Třídní učitel – p.uč. Tvrd'och: Novoroční předsevzetí si nedávám, předsevzetí si dávám po celý rok.

Jak jste viděli, většina z nás předsevzetí nedodrží nebo si je pro jistotu ani nedává. Ovšem těm, kteří si předsevzetí přece jen dali, držíme palce a tázaným děkujeme za odpovědi.

Bára a Iveta, KA

ŠKOLNÍ JÍDELNA

Jak jistě víte, většina žáků naší školy navštěvuje školní obědy nebo svačinky o velké přestávce. Školní jídelna je taky často řešeným tématem. Jistě víte, jaký názor mají na ni vaši spolužáci. Málokdo už ale ví, co si o tom všem myslí paní kuchařky. A proto jsme se jich zeptaly na pár otázek. Tady jsou odpovědi tří z nich:

1. Baví vás vařit?

1. Ano, baví mě to
2. Ano, jinak bych tu nebyla
3. No, jak kdy, podle nálady a jídelníčku

2. Co nejraději vaříte?

1. Asi různé omáčky
2. Špagety
3. Špagety

3. Co dětem nejvíc chutná?

1. Bramborová kaše a řízek
2. Špagety
3. Asi těstoviny

4. Co děti nemají rády?

1. Určitě dušenou mrkev
2. Pečené ryby
3. Dušenou mrkev

5. Vadí vám, když děti nedojí oběd a vrací ho?

1. Ne, je to jejich věc
2. Určitě!
3. Ano, celkem mi to vadí

6. Co říkáte na chování dětí v jídelně?

1. Určitě by mohly méně křičet
2. Chovají se hrozně hlučně
3. Je to hrůza!

Leňa, Kačka, Mija, Aneta

Holocaust

V posledním týdnu jsme byli na celkem dost akcích na téma Holocaust a Židé v období 2.světové války.

Měli jsme možnost zúčastnit se akce s názvem Hanin kufřík. Zpočátku jsme nevěděli, co bude dál. Snad rozhovor s Hankou, snad s kufříkem... Ukázalo se, že nás v knihovně čeká dataprojektor, slečna se zrzavými vlasy, jejíž jméno zjevně nebylo Hanka, a starší paní, o jejímž jméně jsme se mohli pouze dohadovat.

Pustili nám prezentaci. Na začátku byl kufřík. Obyčejný kufřík s německým nápisem „sirotek“ a číslem. Byl poslán japonské učitelce (požádala o něj v rámci výuky a byl vybrán náhodně). Uvnitř byly věci malé Židovky jménem Hanka. Hanin kufřík stál na počátku projektu, který má studentům přiblížit holocaust. Zbytek prezentace tvořil chronologický soupis zákazů a příkazů pro Židy.

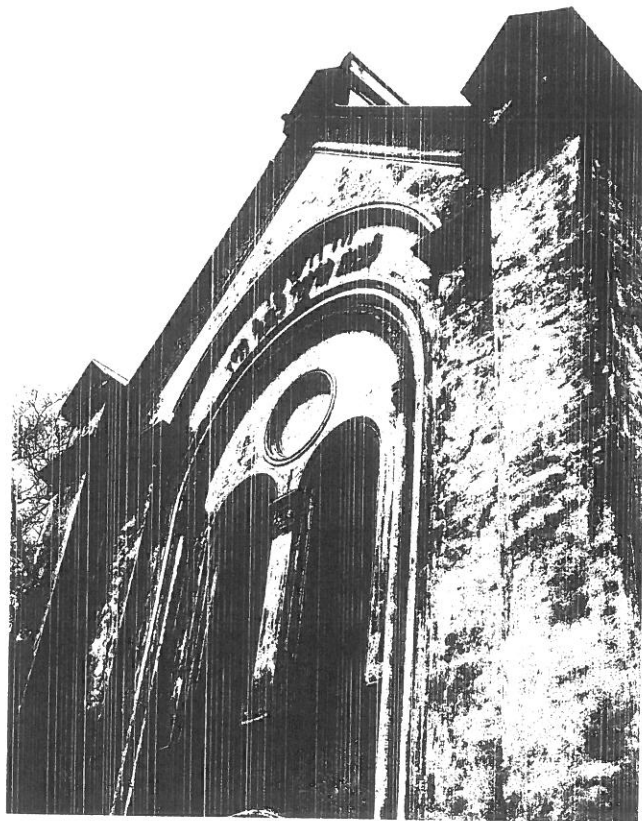
Další částí projektu byla skupinová práce o osudech čtyř různých židovských dětí. Nekončili příliš šťastně. Měli jsme možnost nahlédnout do knih se soupisem všech obětí z Terezína a Osvětimi.

Třetí a poslední částí akce bylo vyprávění a rozhovor s onou starší dámou. Ukázalo se, že je to jedna z těch, kdo přežili Terezín. Nemá smysl vyprávět, co smutného tam prožila.

Další den jsme absolvovali menší exkurzi na židovský hřbitov v Brně. Tam jsme se dozvěděli o židovských rituálech při pohřbívání a o zvláštностech hřbitova. Uviděli jsme hroby několika slavných osobností (např. Hugo Haase).

Židovské hřbitovy se tolik liší od křesťanských. Nejvíce asi tím, že na hroby se nenosí svíčky a květiny, ale malé kamínky. Celý hřbitov tak působil klidným a přirozeným dojmem.

Bylo to velmi zajímavé a poučné. Doufáme, že takových akcí bude víc.

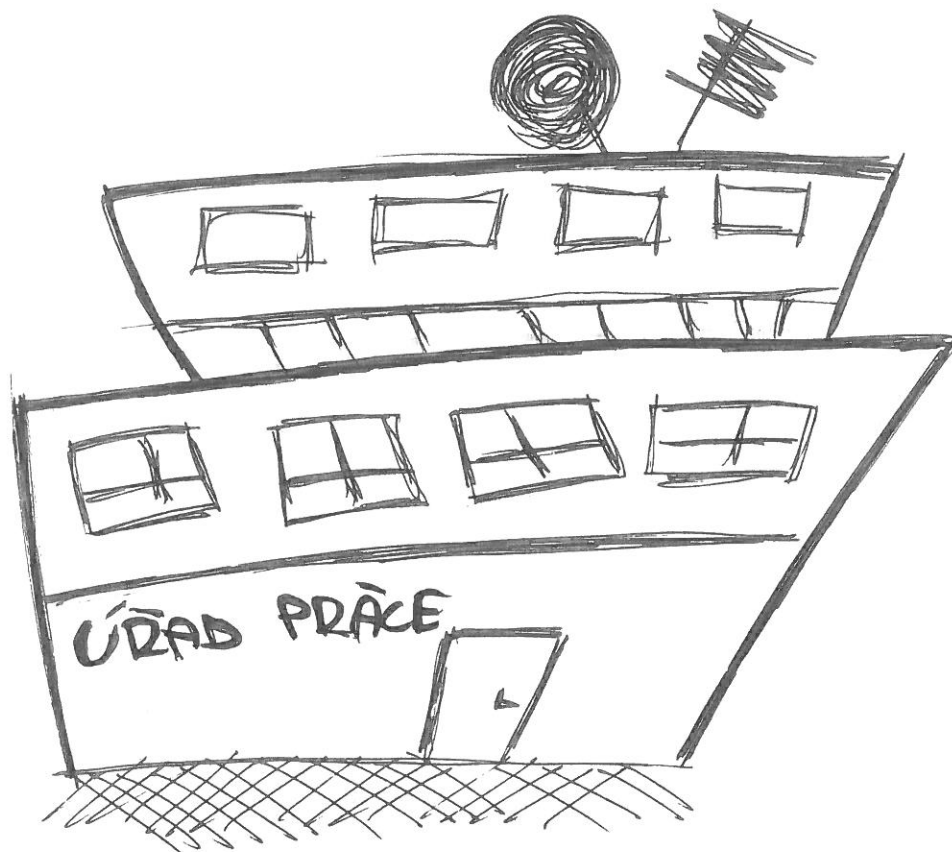

Kvarta A

Návštěva

V úterý 15. 1. jsme navštívili Úřad práce ve Vyškově spolu s naší třídní profesorkou H. Šaini Hejovou a G. Vrbackou, která nás učí občanskou výchovu. Byl pro nás připraven výklad o tom, jak to na úřadě práce funguje. Ve stručnosti nám byly vysvětleny různé složky úřadu. Dotkli jsme se témat, jako např. příspěvky začínajícím podnikatelům, práce v zahraničí, možnost rekvalifikace, "rizikové skupiny" ... Převážně byl kladen důraz na IPS. To je informační poradenské středisko, které napomáhá s výběrem povolání a škol. V rámci toho jsme měli možnost udělat si test, který nám doporučil pro nás vhodná povolání. Podrobnější popis zaměstnání, které nás zaujalo, jsme si mohli přečíst v rozsáhlé kartotéce povolání. Zájemci vždy našli vytouženou práci. Na konci návštěvy úřadu práce jsme dostali letáčky s kontaktem a shrnutím toho, co jsme se dozvěděli. Z úřadu práce jsme odcházeli obohaceni o nové znalosti a zkušenosti, které nám při výběru povolání jistě pomohou.

KA

Beseda o skautském Jamboree 2007

V prostorách knihovny Karla Dvořáčka proběhla 7.12.2007 výstava a zároveň i beseda o 21. skautském Jamboree, tak jsem se rozhodla, že vám trochu tuto akci i samotné Jamboree přiblížím.

Před pátou hodinou začali chodit první návštěvníci, kteří postupně zaplnili skoro celý sál. V pět hodin se proto mohlo začít. Vyškovští skauti (Mrož, Lucka, Kšilt'a a Ondra), kteří se této akce zúčastnili, postupně prezentovali svoje zážitky a dojmy pomocí prezentací a ochotně odpovídali na všechny otázky ohledně Jamboree. Pro zájemce bylo připraveno i tradiční řecké jídlo- baklava, které se Lucka naučila péct od samotných Řeků. Celou besedu pak provázela výstava fotografií v knihovně, vystavená od 4.12. do 12.12. a zachycovala momentky i celkovou atmosféru.

21. světové skautské Jamboree se konalo ve Velké Británii v rezervaci Highlands park, nedaleko Londýna. Z České republiky se akce zúčastnilo 275 skautů a ze střediska Vyškov to byli 4 účastníci (mimořádně všichni studují na Víceletém gymnáziu Vyškov). Jamboree se konalo ve 2. polovině velkých prázdnin a zúčastnili se ho zástupci skoro všech zemí světa. Celkově se zde setkala 40 000 skautů. Nejenže jsem měl možnost zlepšit si svou angličtinu, ale vyzkoušel jsem si řadu dalších aktivit, jako například Food festival (festival jídla), kde každý stát prezentoval jídlo, typické pro svůj národ. Dále například Engine, což byly vázané stavby od těch nejjednodušších (kolotoč, lanovka apod.) až po ty složitější jako například katapult, který jsme si mohli vyzkoušet. Potom zde byla World Village (světová vesnice), kde se prezentoval každý zúčastněný stát a mnoho dalších aktivit, včetně nejrůznějších ceremonií a koncertů, které se konaly na obrovském pódiu. Na Jamboree jsem měl možnost seznámit se s mnoha odlišnými kulturami a poznat mnoho nových lidí.

Ondra Šperka, KB

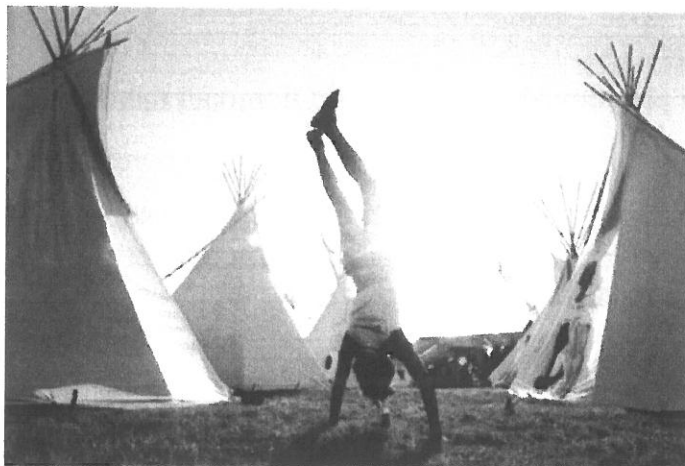
Co je to vlastně Jamboree?

Jamboree je největší a nejdůležitější akcí světového skautského hnutí, protože právě na ní se nejviditelněji projevuje myšlenka světového skautského bratrství a možnosti dětí a mladých lidí žít společně bez ohledu na svou národnost, barvu pleti a náboženství.

XXI. Jamboree

Proběhlo v době od 27.července do 8.srpna 2007 v Hyllands Parku, Hrabství Essex v Anglii. Stalo se zároveň vyvrcholením oslav 100 let skautingu na světě. Zúčastnilo se ho více než 40 000 skautů, skautek a členů mezinárodního „servistýmu“ z celého světa. Mezi nimi bylo i několik set skautů z České republiky a čtyři skauti z Vyškova.

V programu Jamboree bylo zahrnuto mnoho aktivit. Toto jsou jen některé z nich.

- **Gilwell Adventure** (různé pohybové aktivity)- lukostřelba, horolezectví, velmi propracovaná překážková dráha
- **Splash** (vodní aktivity) - kde byla možnost projet se na kanoe a windsurfech
- **Starburst**- pomoc místní komunitě
- **Trash**(odpad)- kde se ukázalo, že odpad není tak špatný a že se s ním dá dělat mnoho věcí
- **Sunrise day**- všichni skauti a skautky se sešli na prostranství před hlavním pódiem a společně znovu odslibovali - každý ve své řeči

Samozřejmě nechyběl zahajovací a zakončovací ceremoniál. Na Jamboree se také přišli podívat známé osobnosti, mezi nimi i princ William. Každý si prostě našel to svoje.

Já osobně bych se na Jamboree určitě chtěla někdy podívat, ale to asi každý, kdo si alespoň něco ze skautingu zažil a ví, jakou atmosférou jsou tyto akce nabitě, ať už je to jen „obyčejná“ schůzka, výprava, tábor nebo větší akce typu Orbis nebo Jamboree.

Rozhovor s ředitelem gymnázia Mgr. Jiřím Zlatníkem

Co jste studoval?

Studoval jsem na přírodovědecké fakultě v Olomouci matematiku a fyziku.

Jaké byly vaše oblíbené předměty?

Samozřejmě mám rád matematiku, protože to je věda všeobsahující, dávající vysvětlení v mnoha věcech, na které si neumíme odpovědět jinak. Také mám rád dějepis, filozofii, společenské vědy a právo.

Jaký byl váš prospěch?

Prospěch jde☺

Aha, prospěl jste (smích)

Tak na základní škole to bylo vždy s vyznamenáním, na střední škole tu a tam a vysokou jsem udělal, úspěšně jsem složil státnice, takže jsem prospěl☺

Kde jste pracoval?

Pracoval jsem jako učitel na základní škole Purkyňova, kterou jsem také kdysi navštěvoval jako žák. Poté jsem pracoval na Školském úřadě ve Vyškově. Do konce roku 2007 jsem dělal šest let ředitele na základní škole Morávková a od ledna 2008 pracuji jako ředitel gymnázia.

Plánujete nějaké zásadní změny?

Samozřejmě, některé změny budou vyplývat z těch obecně platných předpisů, to znamená státní maturita, vzdělávání podle školního vzdělávacího programu. Co se týká změn, které se budou týkat žáků, chtěl bych zlepšit prostředí školy - osvětlení, nové nástěnky, malby. Určitě vybavit školu nějakou moderní technikou, takže obecně vylepšit vnitřní prostředí školy.

A teď pro nás asi taková nejaktuálnější věc. Kdo bude nový učitel výtvarné výchovy?

Mám vytipovanou náhradu, paní, která má kvalifikaci a je ve svém oboru naprosto jedinečná. Na škole, kde jsem byl ředitelem, zdobí práce žáků interiér, např. Mona Lisa v nadživotní velikosti aj.

(Takže pro všechny zvědavce je to paní učitelka Vlčková, ale teď zrovna jsou nějaké nejasnosti o jejím nástupu, takže se ještě necháme překvapit☺ pozn. red.)

Jak se vám u nás na škole zatím líbí?

Líbí... To se tak nedá říct. Mně se líbí práce ve školství obecně. Samozřejmě zatím jsem tu krátce, tak si všechno zkouším, zjišťuji různé podmínky, ale určitě se mi tu líbí.

A nakonec, jaké jsou vaše záliby?

Mám rád přírodu, jezdím na koních, rád čtu, lyžuji, cestuji. Poslední dobou nejraději poznávám krásy české vlasti.

Nakonec vyřizujeme pozdrav od pana ředitele, který nám zároveň přeje mnoho studijních úspěchů ☺.

Any, Katka, Nomush ☺

Rozhovor s paní profesorkou Solanskou a Vrbackou

Tyto dvě paní profesorky jsou čerstvým „přírůstkem“ do našeho učitelského sboru. A tak jsme jim položily pár otázek, abyste se o nich taky dozvěděli něco víc:-)

1. Jste tu prvním rokem... Líbí se vám tu?

S: Líbí, je tady příjemné prostředí i kolektiv, a to nemluvím o studentech:)

V: Ano, líbí se mi tu hodně, je tu dobrý kolektiv ve třídách.

2. Na jaké škole jste vyučovala před nástupem na gymnázium?

S: Na ZŠ Nádražní 5

V: Na soukromé Střední podnikatelské škole v Prostějově.

3. Jaké předměty a koho učíte?

S: Matematiku a zeměpis. Učím všechny kromě primy A a sekund.

V: V primách, terciích a kvartách německý jazyk, učím i občanku, dějepis a zeměpis, ale to jenom v mé třídě.

4. Máte už nějakou třídu v oblíbenosti? :-)

S: Ano, ale kterou neprozradím.

V: Jsem třídní primy A - moje třída, takže tu a pak mezi němčináři kvarta A a tercie A.

5. Jaké jsou vaše záliby mimo školu? Co vás baví?

S: Ráda cestuji, mám za sebou několik cest po Evropě. Dalším koníčkem je můj pes. Teď ale stavíme domeček, takže záliby jdou stranou.

V: Učím němčinu v kurzech. Baví mě tanec, společenské akce - divadlo, kino.

6. Sledujete televizi, nějaké seriály - třeba Ordinaci?

S: Nemám doma TV, takže nesleduji.

V: Ordinaci ne, ale sleduji Velmi křehké vztahy na Primě, jinak na Nově sleduji Ulici.

Děkujeme paním profesorkám za jejich čas. Zase příště ahoj:-)

Lili, Terka a Verík:-)

♪ ♪ ♫ **Hudba** ♫ ♪ ♫

Muzikál

Ahoj,tak jsme tu zas v novém roce.Rozhodli jsme se,že tentokrát to vezmeme z jiného úhlu.Nachystali jsme si pro Vás pár informací o muzikálech.

Jde o film nebo divadelní představení,ve kterém hrají výraznou složku herectví, hudba a tanec .Muzikál může být celozpívaný, nebo se v něm střídají zpěv a mluvené slovo. Stejně tak může být muzikál celotančený (vznikla i představení, jež se více blíží baletu) nebo v něm nemusí být balet obsažen vůbec.

Historie:Muzikál vznikl v USA z různorodých kořenů,významnou složkou byly operety, ale také singspiel, revue apod.

Show boat (česky *Lod' komediantů*) je označován jako první muzikál vůbec.Vznikl roku 1927 v New Yorku.Kromě písní obsahuje i jednotící příběh herců putujících po Mississippi a vyjadřuje se i k rasovým otázkám v americké společnosti. Úspěch *Show boat* podnítl řadu dalších autorů k práci.Od 30.-tých let do současnosti vznikly stovky nejrůznějších hudebních produkcí.

Hudební výraz muzikálu byl postupně ovlivňován jazzem, klasickou hudbou, rockem a moderní pop music. Nejdůležitějším místem vývoje muzikálu byla *newyorská Broadway* a její divadla. Řada muzikálů byla později úspěšně zfilmována.

Světově známé muzikály:Jesus Christ Superstar, Cats, My fair lady,Chicago, Oliver,Joseph and the Technicolor Dreamcoat,Ureas,Kabaret a mnoho dalších...

České muzikály: Drakula,Rusalka,Kleopatra,Hamlet,Monte Cristo,Golem,Producenti, Excalibur,Krysař...

Filmové muzikály:Hair,West Side Story, Chicago, The Phantom of the Opera, Noc na Karlštejně, Rebelové,Kvaska,Starci na chmelu,Limonádový Joe...

Kat'a,Mart'a,Nomča,Čuri a Hemi:-)

„A teď tu máme pro vás seznámení s muzikály, které jsme sami viděli...“

Jesus Christ Superstar

Autoři: Andrew Lloyd Webber, Tim Rice

Režie: Stanislav Moša

Muzikál Jesus Christ Sperstar je velice povedený. Příběh pochází z Nového zákona. Popisuje život Ježíše, ve svých posledních sedmi dnech, v Jeruzalémě. Příběh vypráví jeden z jeho apoštolů, který ho nakonec zradil-Jidáš Iškariotský. Příběh je založen na Ježíšových zásadních událostech od jeho příjezdu do Jeruzaléma,jako je vyhnání překupníků z chrámu, poslední večeře, Jidášova zrada v Gethesemanské zahradě i soud Piláta a Herolda. Došlo i na bičování, pochod s trnovým věnečkem na hlavě a následné ukřižování. Taneční scény i samotné ukřižování bylo velmi působivé. Moc se mi líbil.

Nádherná hudba je rocková. Já si myslím, že právě díky ní se muzikál dostal na nejlepší příčky a má milióny příznivců.

Já CD s písněmi mám a občas si jej i pustím.

Hráli: Ježíš: Robert Lícha, Marie Magdaléna: Ivana Vaňková, Jidáš: Petr Gazdík

Mart'a☺

Producenti

Scénář: Mel Brooks, Thomas Methan

Tak se jmenuje muzikál, na kterém jsem byla s mamkou v Hudebním divadle Karlín. Celý děj se odehrává v roce 1959 v New Yorku. Max Bialystock, neúspěšný divadelní producent, kterému se moc nedaří, z jeho děl se stávají spíše propadáky než trháky.

„Kdyby získal od investorů milion dolarů a uvedl propadák za sto tisíc a zbytek si nechal, tak by na tom mohl zbohatnout,“ říkal si Maxův účetní Leo Bloom... To Max uslyší, a tak přesvědčí Lea, aby mu dělal společníka. Max a Leo najdou nejhoršího režiséra a hru. Muzikál o Hitlerovi přece musí být zaručené fiasko, myslí si oba dva! Jenže opak je pravdou. Z muzikálu se stane nejlepší muzikál na Broadway a lístky na hru jsou vyprodané na měsíce dopředu. Jenže se při jedné návštěvě policistů u Maxe najdou dokumenty, na kterých jsou všechny plány a podfuky napsané. Policie zatkne Maxe, ale Lea nemůžou najít, jelikož utekl do Ria se svou milou Ullou. V den Maxova odsouzení přijde Leo a vše vypoví.

Hned po propuštění z vězení se z nich stanou nejlepší producenti Broadwaye. Na konci Producentů Leo a Max jdou s deštníky a zpívají, jak je svět krásný a za nimi se ukazují další muzikály, které vymysleli.

Mně osobně se muzikál líbil a docela hodně, protože to bylo humorné, zajímavé, dobře zpracované a vymyšlené.

Hráli: M. Sobotka, A. Háma, I. Chylková, R. Vojtek, M. Dejdar, S. Nálepková, B. Matuš atd..
Nomča☺

Angelika

Tento muzikál jsem viděla poměrně nedávno a velmi se mi líbil. Svou kvalitou po hudební stránce však nemohl předčít muzikálového génia-dnes již zesnulého Karla Svobodu. Hudbu k tomuto muzikálu složil Michal David. Krásné texty, ač to mnohé možná překvapí, napsal Lou Fanánek Hagen. Děj se odehrává za doby Ludvíka XIV. Příběh je o Angelice de Sancé de Monteloup, která je po nechtěném sňatku s Joffreyem de Peyrac vržena do víru královských intrik. Její dočasný odpor k Peyracovi se časem mění v hluboký cit. Angelika odhalí spiklence, kteří chtějí zabít krále. Díky tomu má velké problémy. Joffrey je upálen za čarodějnictví. Angelika je zničená, ale za nic na světě se nevzdá...

Hráli: Monika Absolonová, Josef Vojtek, Josef Bohouš, Alan Bastien, Tomáš Savka, Ali Amiri, Dušan Kolář
Kát'a☺

Golem

Na muzikálu se značně podepsala nádherná hudba Karla Svobody. Libreto stejně jako u Angeliky, napsal Lou Fanánek Hagen. Tento muzikál je podle mě nejlepší, jaký jsem kdy viděla. Už jenom zajímavá scéna a originální choreografie dělají své. Za doby Rudolfa II., se v Praze do sebe zamilují dva mladí lidé. Rebeka, svěřenka rabína Lova z pražského židovského gheta, a mladý křesťan Vojtěch. Musí svůj vztah však tajit kvůli svému rozlišnému vyznání. Jediný, kdo je jejich lásce příznivě nakloněn, je pouliční prodáváč Mordechaj, který jim pomáhá. Pravda ale časem vyjde najevo...

Hráli: Josef Vojtek, Zdenka Trvalcová, Jiří Korn, Ilona Csáková, Dušan Kolář, Kristýna Kloubková, Tomáš Savka
Kát'a☺

A teď muzikály, které určitě znáte z televize...

Rebelové - je filmový muzikál Filipa Renče, který se odehrává v pohraničí- v Čechách- v červnu až srpnu 1968. Vypráví příběh tří maturantek a tří vojáků – uprchlíků z armády. Romantický písničkový příběh byl natočen v roce 2001 a získal České lvy za kostýmy a zvuk.

Starci na chmelu - je český filmový muzikál natočený režisérem Ladislavem Rychmanem na námět Vratislava Blažka v roce 1964. Příběh vypráví o středoškolské třídě, která se vydá na chmelovou brigádu. Chlapec, který nezapadá do kolektivu, si najde nocleh na půdě ubytovny, kam za ním přijde i jedna z dívek. To se nelíbí předsedovi třídy a jeho partě, a proto na to upozorní třídní učitelku. Ta rozhodne o vyloučení chlapce a dívky z brigády i ze školy.

Hemi☺

Noc na Karlštejně-tento muzikál vznikl už roku 1884,drama napsal Jaroslav Vrchlický.V muzikálu navštívíme dobu panování Karla IV, který nechal postavit hrad Karlštejn, jako pevnost chránící korunovační klenoty. Údajně zakázal všem ženám vstup na tento hrad.

Královnu Elišku Pomořanskou trápila krutá žárlivost – co tam asi tak choť za noci provádí?

Rozhodla se tedy na hrad vniknout v přestrojení za páže a zjistit pravdu. Stejný nápad dostala v tentýž den také mladička Alena, která je zamilovaná do jednoho ze členů hradní posádky.

Z jejich stop, které se ukazují čím dál tím víc, samozřejmě povstane řada zapeklitých situací... Noc na Karlštejně je také zfilmovaný a na tento muzikál se vždy rád podívám...

Čuri☺

A jako vždy tu máme na konci i anketu..

Ptali jsme se profesorů i žáků. Většina odpověděla stejně, ale naši primánci nás nezklamali a měli pro nás i pár šokujících odpovědí, např.: „Cože, co to je?“ „Měl bych to znát?“ „Shakespeare to je taky muzikant, tak že i muzikál!:-D“

Otázka: *Který muzikál vás napadne jako první?*

Profesoři:

Jesus Christ Superstar-5

Hair-4

Zahrada divů, Angelika, Drákula a West Side Story-po jednom hlase

Studenti

Primy: Zahrada divů-2

Angelika-2

Kleopatra-2

Excalibur, Golem-1

Sekundy: Black and white-3

Rebelové-2

Kleopatra-2

Cats-1

Tercie: Čarodějky-2

Kleopatra-2

Cats, Hair, Hamlet, Rebelové-1

Kvarty: Jesus Christ Superstar-3

My fair lady-2

Tři mušketýři, Cats, Hair-1

Doufáme, že jste si počítli a zároveň dozvěděli i nové věci. Těšíme se na Vás všechny v dalším vydání časopisu. Mějte se! Ahoooooooooooooj!

Kát'a, Mart'a, Nomča, Čuri a Hemi☺

Před oponou-za oponou

Ahoj! Máme tu pro vás novou rubriku. Je o divadelních představeních, které jsme navštívily se školou. Tato rubrika se objeví v časopise pokaždé, když se pojedete se školou do divadla. Samozřejmě tam musíme být my dvě. Tady máme pro vás tři představení, která jsme zatím viděly. Každé je z jiného soudku, porovnejte sami, co by se vám nejvíce líbilo.

Mauglí-Divadlo Polárka Brno

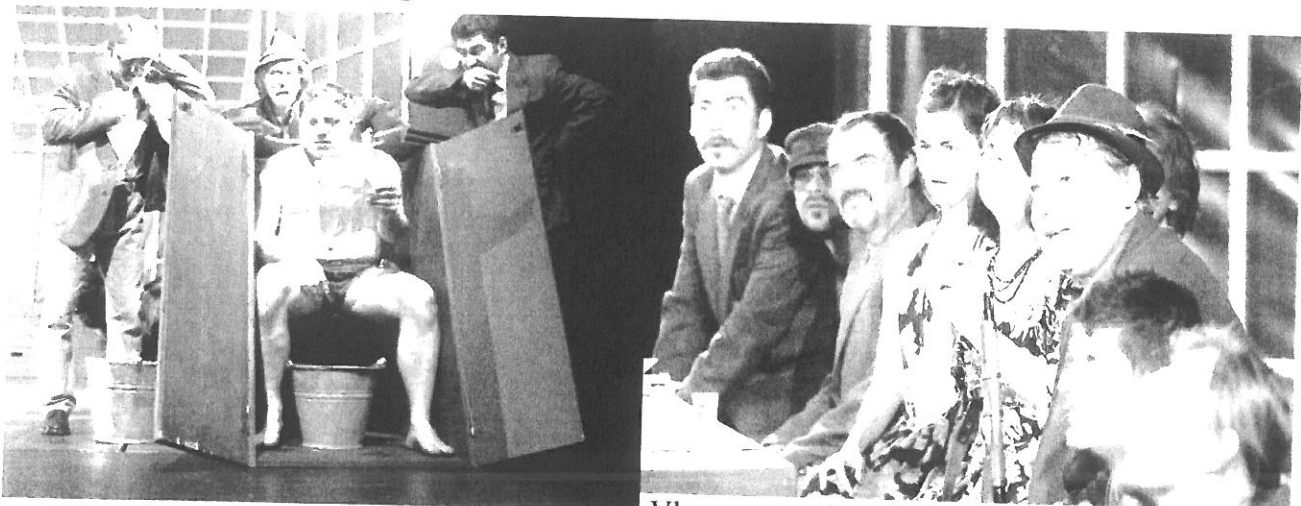
Jistě všichni znáte příběh o Mauglí. O chlapci, kterého v džungli vychovávali vlci. Jak jsme se později dozvěděli, byla to premiéra, ale i tak zklamala naše očekávání. Nebylo to špatné, ale spíše pro mladší děti, i když v programu bylo napsané, že představení je i pro dospělé. Kulisy a kostýmy byly velice jednoduché. Z druhé strany se nám ale líbily akrobatické a taneční kousky, kterých nebylo málo. Podle nás nejlepší herecký výkon podal chlapík, který hrál hyenu. Pokud máte mladší sourozence, tak vám toto představení vřele doporučujeme, protože děti, které seděly okolo nás, z toho byly nadšené.

Vlevo Mauglí a bráška, dole zlý tygr.

Revizor-Divadlo Husa na provázku Brno

Představení je o mladém muži, který se vydává za revizora. Podmaní si celé město a pak se vytratí s plnými kapsami peněz. Je to humorné a chvílemi můžete slyšet sprosté výrazy, ale dobré představení. Určitě bylo lepší než Mauglí, ale nevyrovná se Čarodějkám. Místy nám vadily nekonečné a kapku nudné scény. Možná by byly naše zážitky lepší, kdyby lidičky za námi byli potichu. Kostýmy herců byly z běžného života a za celé představení jsme měli možnost vidět jen jednu kulisu. Naprosto nás uchvátil hlavní hrdina, který beze sporu podal nejlepší výkon a jeho vzhled „Elvis říznutej motorkářem“ neměl chybu. Pokud se chcete zasmát, jděte zhlédnout toto představení.

Vlevo starosta (sedící), nahoře starosta a jeho rada. Fotku hlavního hrdiny jsme bohužel nikde nenašly. :-)

Čarodějky z Eastwicku-Městské divadlo Brno

Ve městě Eastwick žijí tři kamarádky Alex, Suckie a Jane, které mají špatné zkušenosti s muži a celé město je nenávidí. A proto si přivolají jako ideálního muže d'ábla-Derylla van Horna. Je to muzikál, který se nám velice líbil. Písně a choreografie byly dobré. Kostýmy z běžného života, kulisy neměly chybu. Jenom nám někdy vadily zdlouhavé změny kulis. Herecké a pěvecké výkony byly bezvadné. Mezi herci nejznámější Yveta Blanarovičová hrála jednu z hlavních rolí. Samozřejmě se nám líbil i Deryll v podání Petra Gazdíka. Jestliže budete mít příležitost zhlédnout tento muzikál, NEVÁHEJTE!

Nahoře čarodějky a vpravo Deryll:-)

Doufáme, že jste si počtli. Mějte se. Čaweeeeeeec

Nomush a Katush:-)

Koutek čtenářů

Do druhého čísla časopisu jsem si pro vás připravila knížku **Bratr vlk**. Je to první kniha série **Letopisů z hlubin věků**. Napsala ji anglická spisovatelka **Michelle Paverová**.

Děj této knihy je zasazen do světa, který se podobá pozemskému pravěku. Země se dělí na území klanů. Každý z nich má své posvátné zvíře – vlčí klan, havraní klan, klan horských zajíců... Všichni lidé mají tři duše, které by měly po smrti zůstat spolu a vydat se cestou mrtvých. Takové duše má i každé zvíře a rostlina. Z duchů, kteří po smrti nezůstanou spolu, se stávají démoni... Bytostí podobnou bohu je Duch světa. Sídlí na vzdálené hoře kdesi na severu, kam ještě žádný člověk nedošel.

Příběh začíná někde na kraji Hvozdu. Torak se svým tatínkem (členové vlčího klanu, žijící mimo tábor) se chystají ke spánku. Potom se z lesa vynoří obrovský medvěd, zle ublíží Torakovu tatínkovi a zase zmizí. Torak se dozví, že medvěd je posedlý zlým démonem. Musí dát slib, že medvěda porazí. A pak tatínek umírá. Torak se musí vydat na cestu. Poprvé sám. Nezná cestu. Neví, co by měl dělat. A pak se objeví jeho průvodce. Vlčátko jménem Vlček, jehož řeči chlapec jako zázrakem rozumí. Spolu chtějí projít lesem k Hoře ducha světa. Ale jejich pouť je nečekaně přerušena. Zajmou je členové Havraního klanu. V jejich táboře musí bojovat o život. A při útěku ho potká nečekaná pomoc. Renn, dívka z onoho klanu, mu začne pomáhat. Poradí mu, že jediná věc, co může přimět Ducha světa ke zničení démona, jsou tři části Nanuaka – tři nesmírně mocné věci, ve kterých jsou uzavřeni ti nejmocnější a nejzářivější duchové.

Po cestě se potkají s mnohými útrapami, ochránci jednotlivých částí Nanuaka, s neustále rostoucím medvědem... A samozřejmě i s dalšími lidmi. A ne všichni jsou přátelští...

Tahle knížka mě úplně vtáhla do děje. Pokud máte rádi trochu fantasy a mírně (ale opravdu jen mírně) historické knihy, je **Bratr vlk** knihou přímo pro vás.

Katka

/máslo/

Ráno jsem se vzbudil. Občas si říkám jestli bohužel, nebo bohudík.

Zvedl jsem se z postele a chvíli jsem jen tak seděl a zíral do zdi. Bylo to normální. Aspoň u mě. Občas mě přepadaly takové ty záchvaty deprese, kdy si myslíte, že celý svět je proti vám. Dokonce i jaderné zbraně v Iráku, před kterými vás už hranice neuchrání, protože vlastně už žádné nejsou. Za zdražování másla můžete taky vy, protože svět vás chce prostě jen tak poškádlit a naštvat, u doktora budete platit zřejmě ze stejného důvodu a globálnímu oteplování se asi taky nevyhnete, protože milujete sníh a hory.

Měl jsem „vzdělání na úrovni“, jak tomu říkala matka, úspěšně za sebou. Stačila mi maturita za třináct a zkoušky na vysoké pak většinou v opravném termínu, a proto jsem se považoval za vzdělaného člověka a bylo mi dovoleno nad takovými věcmi přemýšlet. Možná jsem byl trochu povrchní, možná ne. Na to si sám asi neodpovím, i když bych si to o sobě nikdy nemyslel.

*

Po ránu jsme vždycky býval nepoužitelný, tak jsem se aspoň protáhl a došel do kuchyně, kde jsem si začal chystat snídani. Při pohledu na máslo jsem ale radši položil mazací nůž, protože jsem zase začínal přemýšlet... Nakonec jsem si dal na snídani dvě koblihy s čokoládou a čaj. Kafe nepiju a už vůbec ne po ránu. To by mě asi zabilo. Nechápu, jak někdo může pít takovou břečku.

Po snídani jsem se šel osprchovat, abych se konečně trochu probral k životu. Ve sprše si vždycky zpívám. Naštěstí bydlím sám, takže mě nikdo nemusí poslouchat. Trochu si tím kompenzuju tu hroznou směsku, co se hraje v rádiích. Nedá se to poslouchat... Zlatý Led Zeppelin nebo Deep Purple.

Vylezl jsem ze sprchy a šel znovu do kuchyně. Chodím se dívat na kalendář. Nikdy nevíte, kdy potkáte v ulicích nějaké demonstranty nebo lidi, co oslavují různé nově zavedené státní svátky a výročí. Bylo jich tolik, že jsem měl pocit, že školáci jsou doma víc než ve škole. To za nás... To byla jiná doba. Dneska byl v kalendáři svátek nějakého Silvestra. Zakroutil jsem hlavou a chystal se obléct. Měl jsem ale nutkání jít ke kalendáři znovu. Prohlédl jsem si stránku, kde byli odshora napsaná jména Štěpán, Žaneta, Bohumila, Judita, David a... a najednou mi ztuhl úsměv.

Vrátil jsem se do koupelny a dal si další sprchu, a to i přesto, že to znamenalo znovu se obléct a vyslíct. Ne že bych byl tak čistotný, nebo trpěl nějakou nemocí. Prostě jsem musel. Byl totiž Silvestr. Ten Silvestr, kdy se většina národa nad 15 let spráská do němoty, a protože platí „Jak na Nový rok, tak po celý rok“, budou mít zase výrobci alkoholu celý rok nacpanou kapsu a Česko se udrží do dalšího roku v čele tabulky konzumentů piva.

*

Už jsem byl konečně vzhůru, a tak jsme si musel reálně představit svou situaci.

Byl Silvestr. Já jsem neměl žádný plán a na náměstí se mi chodit nechtělo. Letos je tam už podruhé nějaká komerční šaškárna. Mejdan roku z Václaváku nebo tak nějak se to jmenuje.

Doma jsem tvrdnout nechtěl a za rodiči jsem nemohl. Naši byli rozvedení a to znamenalo, že pokud bych trávil Silvestr s matkou, otec by se se mnou dokonce života nebavil a nejspíš by se se mnou dal i rozvést, kdyby to šlo. V opačném případě platilo to samé, jenom bych ještě vyslechl asi hodinovou srdcervoucí přednášku o tom, že jsem nevděčník, že za všechno včetně rozvodu můžu já a ať se už nikdy neopovázím se třeba jen ukázat ve dveřích. Ve skutečnosti měl ale otec milenku, a proto se naši rozvedli.

A tak jsem vlastně zjistil, že jako vždy nemám žádný plán. Po loňských zkušenostech mi to sice moc nevadilo, ale přece... Posadil jsem se na sedačku a začal jsem přemýšlet. Ne o globálních problémech lidstva, ale o jednom velkém problému jednoho malého člověka, který v téhle společnosti neznamena skoro nic a zároveň se objevila myšlenka, jestli má cenu vůbec přemýšlet.

*

Rozhodl jsem se, že všechna silvestrovská rizika podstoupím, a vydal jsem se na nákup všeho potřebného.

Povánoční šílenství bylo snad ještě horší, než to předvánoční a všichni zběsile nakupovali ve slevách, které byly stejně jen uměle vytvořené oblbováky na lidi. Vzpomněl jsem si, jak jednou říkala jedna mladá holka v televizi: „Byli jsme na výletě na Šárce, kde byla strašná nuda, ale když jsme vešli do obchodu, jako by vyšlo sluníčko.“ Tahle věta se mi prostě zaryla do paměti, protože si ji otec zopakoval pokaždé, když jsme třeba jen projížděli kolem velkých obchodních řetězců. Nemělo smysl to komentovat... Snad možná že nakupování bylo jakousi pohonnou energií dnešní doby.

Před stánkem se zábavnou pyrotechnikou jsem se chvíli zastavil. Určitě jsem chtěl něco koupit, ale nebyl jsem si jistý, že zrovna tady. Loni se mi totiž krabice s rachejtlemi rozletěla na všechny strany, jen ne nahoru. Na začátku roku jsem měl kvůli tomu dovolenou a spravoval dům u sousedů, kam moje rachejtle taky zavítaly. Malý vietnamský spoluobčan, který u stánku stál, se na mě díval a já jsem jen čekal, kdy spustí to svoje ‚čistapade‘.

Možná to byly jen moje hloupé předsudky, ale mě taky lidi často odsuzovali jen tak od pohledu, tak jsem si zvykl a taky se trochu do tohohle kolotoče zapojil.

A co se týče Vietnamců- Měl jsem jich už taky celkem plné zuby. Nejen že zaplavovali trh nekvalitním zbožím, ale uznejte sami. Při procházce historickou Prahou nejen že vidíte ta nádherná panoramata, ale z každého rohu na vás blikají větrníčky, které se točí a všemožně hrají a pískají. Kromě toho, že vám to zkazí celkový dojem, máte i pocit, že ten, kdo sem nepatří, nejsou oni, ale vy, protože vy jste ten, komu to vadí.

*

Začínaly mi mrazem brnět prsty. Otráven sám sebou, vydal jsem se domů. Bylo už hodně po poledni, tak jsem si uvařil vodu a udělal polívku z pytlíku. Víím, že jsou strašně nezdravé a přesolené, ale co už. Stejně na něco umřeme.

Věděl jsem, že moje nálada se opět promítne v celém příštím roce, a tak jsem na radši nemyslel. Za předpokladu, že osmička na konci nového letopočtu má přinést štěstí, jak to vesele vytrubovali ve všech rádiích, jsem sice měl trochu lepší vyhlídky, ale stačilo mi, když jsem si vzpomněl na roky 1938, 1948 nebo 1968. Všechny byly tak šťastné, až to bolelo..

*

Ohňostroj jsem nakonec nekoupil a občerstvení pro jednoho taky nemělo cenu dělat.

Budík jsem si natočil na půl dvanáctou, aby mě ostatní neměli za anarchistu, že neslavím tak významnou událost, jako je příchod nového roku, a v klidu jsem si šel lehnout. Mohlo být kolem půl sedmé. Celkem mi trvalo, než jsem usnul, protože všude se už ozývaly rány a veselý křik. Navíc mě zase přepadla myšlenka o másle... Probudil jsem se o půl. Ještě jsem tak deset minut ležel a přemýšlel o tom, co se mi zdálo. Zjistil jsem ale, že si to vůbec nepamatuju, a tak jsem se nad tím už nezdržoval. Došel jsem k oknu a opřel si hlavu o rám. Zadíval jsem se ven. Připadal jsem si trochu mimo. Všechny ty rány a veselý smích... Doléhalo to ke mně jakoby z dálky. Z velké dálky.

Okno jsem zabouchl, nachystal jsem si sklenici a ve dvanáct jsem bouchl šampus. Vyslechl jsem si novoroční přípitek na ČT1 a lehl jsem si na gauč. Chvilí jsem se pak ještě díval, jak kolem domu sviští rachejtla a bouchají petardy a musel jsem se zasmát, když jsem si představil tu spoustu lidí, kteří budou na Nový rok čekat v nemocnici s ohořelýma rukama a utrženými prsty, nemluvě o doživotních problémech s játry.

Vypnul jsem televizi a šel jsem spát. Nemělo cenu dál sedět u televize.

*

Hned po ránu jsem se šel opláchnout do koupelny. Podíval jsem se na sebe do zrcadla a uvědomil jsem si, že jsem zase o rok starší. Nechtěl jsem nadávat hned od nového roku, a tak jsem se na sebe usmál tím nacvičeným úsměvem, bez kterého by se snad člověk už v téhle době neobešel, a odešel jsem do kuchyně.

Otevřel jsem ledničku. Bylo tam máslo. Hned mě napadlo, že bych ho v mikrovlnce rozehrál a pak jen seškrábl do koše, ale slítoval jsem se. Nevím proč, ale začínal jsem si myslet, že to máslo za to nemůže a že je vlastně ve stejné pozici jako já. Namazal jsem si ho tedy na chleba a začal jíst. Bylo mi ho i celkem líto.

Jednou snad přijde čas, kdy si každý bude moct říct, že tenhle svět zažil rád.

Katka Vrbacká, KA

Když nevíte, co dál...

Seděla jsem na chodbě u dveří a poslouchala, jak se moji rodiče hádají. Z bytu pod námi stále hrála Beethovenova 9. symfonie. Nebýt těchto dvou vad byl by můj život možná i narůžovělý. Denně jsem slýchávala ty otřesné tóny a překlepy starého piána stejně jako neustávající hádky kvůli maličkostem. Nechácala jsem to. Nemůžou se naši, stejně jako tisíce jiných rodičů, spokojeně koukat na romantické filmy z devadesátých let? Rodiče mé spolužačky Diany to dělají běžně. Když jsem u nich byla na návštěvě podívat se na její sbírku fotek Lordů, smáli se a povídali si. Bylo tam perfektně uklizeno a navíc i lesklá podlaha. Měla jsem strach, abych něco neušpinila. Jenže u nás to je jiné. Podlaha se umývá jenom jednou na Vánoce a špína je všude kam se podíváte. Všude jsou jen samé popelníky a prázdné lahve od Staropramenu. Možná i proto jsem já tak zkažená.

Ještě chvíli jsem poslouchala to překřikování dvou lidí, kteří se nazývali mými rodiči a vychovateli. Vychovávat mě přestali v době, kdy jsem se naučila sama najíst a dojít na záchod. Ale to je jiný příběh. Potichu jsem se odplížila do svého pokoje. Podívala jsem se na přeplněné stěny. Černá lihovka na dveřích, plakát Lordů, reproduktory, které byly nejlepší snad v celé republice a hlavně moje kytara, mě vždycky dokázaly povzbudit. Dnes mi z toho všeho bylo výjimečně opravdu špatně. Všechno, co jsem měla ráda, mi připomínalo moje rodiče a jejich hádku o pár metrů vedle. Měla jsem chuť odejít. Odejít a hlavně si zapálit. Poslední dobou se mi stávalo čím dál častěji, že jsem měla nedostatek nikotinu. Kouřila jsem asi od patnácti, ale teď mi to chybělo čím dál víc. Pořád jsem si říkala, že bych měla přestat, ale prostě to nějak nešlo. Oblékla jsem si moje oblíbené černé rifle, do kapes jsem strčila klíče od bytu, zapalovač s polonahým mužem, který se nechutně usmíval, krabičku startek, kterou jsem koupila ráno v trafice a peněženku, ikdyž ta mi připadala zbytečná. Začal listopad a dlouhé kalhoty doplněné takovým tím kabátem, který máte až po kotníky a vypadáte jako byste zrovna vylezli z Matrixu, se mi vyplatily. V poklidu a beze spěchu jsem si zapálila první cigaretu. Dávka nikotinu mi zklidnila nervy. Kouř pomalu odplouval do prázdna a já cítila úlevu. Chtěla jsem přemýšlet o rodičích a o tom, co bude dál. Jenže na myšlení jsem nikdy nebyla.

Kdyby se jen tak jeden den nehádali. Poslouchala jsem to, nevím odkdy. Nejspíš to začalo, když pro mě vybírali barvu do dětského pokoje a pokračovalo to vybíráním jména. Nejspíš naše rodina skončí jako v pravém americkém seriálu. Naši se rozvedou a budou se strašně dlouho soudit a nakonec nikdo nebude bohatší, protože veškeré peníze, které máme, přijdou na zaplacení právníků a já budu bez univerzity. Stejně geniální holku ze mě chtěla mít máma. Já se chtěla věnovat autům. Měla jsem se narodit jako kluk. Každé ráno bych vstala s pocitem, že světem vládnou chlapi a že si můžu po snídani, která by se skládala z pořádného kusu chleba a masného salámu, odejít do dílny a pokračovat v zakázkách svých milých zákazníků řidičů. Určitě by mě čekalo krásné modré evo, kterému bych s láskou vyměnila olej a pár matic.

Jenže já to nikdy tak jednoduché mít nebudu. Maminka mě poslala na gymnázium za studenty, kteří se můžou přetrhnout, aby měli všechny dobrovolné domácí úkoly na jedničku. To zrovna budu i já. Holka, která se původně měla jmenovat Tomáš a fandí Baníku Ostrava. Tohle naši prostě nikdy nepochopí.

Za rohem tovární budovy se objevil kluk tak kolem dvaceti. Oblečen do černého oblečení, ovšem ve vybraném stylu. Vzbuzoval respekt jak u malých dětí tak u starých mrzáků. Byl to můj nejlepší přítel, říkala jsem mu bráška. Když ke mně došel, také si zapálil cigaretu. Zeptal se mě, proč tu stojím tak osamocena. Když zjistil, že doma září hurikán v podobě hádky mých rodičů, tak se jen usmál. Kdykoliv jsem měla depresi, tak mě dokázal podržet, ale dnes mu to zkrátka a dobře nešlo. Chtěla jsem jít někam, kde mě prostě neznají, kde nebudu mít na čele nálepku: „Ano, to jsem já“ a kde si na mě budou všichni ukazovat.

A taky jsem šla, nevěděla jsem kam. Napřed jsem šla do jednoho klubu u náměstí, kde byla spousta pankáčů a kde mi vždy ochotně nalili, přestože mi osmnáct bude až za dva měsíce. Pak to byla taková diskotéka na předměstí. Byla tam spousta technařů a mně se opravdu nechtělo

poslouchat tu jejich příšernou hudbu nebo jak tomu říkají. Poslední, co si pamatuju, byla skupina lidí s rozkrokem u kolen a širokým oblečením, která po prohlášení věty: „Jé, tolik hoperů a jenom pro mě,“ vzala nohy na ramena a zmizela na nejbližším pánském záchodě, kde vytáhli pytlíčky s trávou a ochotně šlukovali.

Probudila jsem se doma v posteli a bylo mi pěkně blbě. Takovou kocovinu jsem neměla hodně dlouho. Bylo něco málo po poledni. Do pokoje za mnou přišel táta. Vždycky jsem si s ním rozuměla víc než s mámou. Sedl si vedle mě na kraj postele a usmál se tím jeho úsměvem, který mě vždycky povzbudí. Otevřel pusku, jako by chtěl něco říct a pak ji zase zavřel. Asi se mu nedostávalo slov na můj noční příchod. Už jsem párkrát došla opilá, ale pamatovala jsem si, co jsem dělala. Dnes se mi vybavovalo jen jedno velké okno. Táta se nakonec odhodlal a řekl větu, kterou asi nezapomenu. „Budeme se s maminkou rozvádět. Chceme, aby ses sama rozhodla, s kým budeš dál bydlet.“ Do mě jako by uhodil blesk. Ležela jsem v posteli a nevěděla jsem co říct. Táta měl mámu doopravdy rád a ona ho celý život jen využívala. To by poznal každý. Celý den jsem proležela v posteli a přemýšlela, co budu dělat. Normálně tak moc nepřemýšlím, ale situace si to vyžádala. A pak jsem asi poprvé za život udělala chybu. Večer, když už se mi nechtělo ležet, jsem šla do kuchyně. Máma stála u sporáku. Tatínek asi byl v garáži s naším starým favoritem. Vzala jsem si suchý rohlík, protože nic jiného bych neudržela v žaludku a posadila jsem se na židli k malému jídelnímu stolu. Po chvíli přišel tatínek. Podíval se letmo na mámu a mě pohladil po dlouhých černých vlasech. Oči měl červené. Nejspíš brečel. A pak, když nastala ta trapná chvíle ticha, jsem to řekla: „Budu bydlet sama. Bude mi za chvíli osmnáct a chci se osamostatnit.“ Máma se rozbrečela. Nejspíš doufala, že budu bydlet s ní a budu jí pomáhat. Tatínek se na mě podíval jeho krásně hnědýma očima, pak mi dal pusku na tvář a zašeptal, že jsem si určitě vybrala správně a že mi ze začátku pomůže. Pak jsem se radši uklidila do mojí komůrky.

Bylo mi blbě. Zvedla jsem kytaru a znovu jsem zkoušela zabrnkat pár not z mojí oblíbené písničky od Linkin Park. Náhodou mi to poprvé za život šlo. Hrála jsem ji znova a znova a pořád dokola, až mi zazvonil telefon. Volal mi bráška, abych vylezla ze svého brlohu a podala mu svoji něžnou ruku. Vykoukla jsem z okna. Bylo to poprvé, co jsem viděla kluka s květinami, co byly určeny mě. Do očí mi vyhrkly slzy dojetím. Spěšně jsem si oblékla černé kalhoty, které mírně zaváněly alkoholem. Do kapes jsem nacpala klíče od bytu, zapalovač s polonahým mužem, který se nechutně usmíval, krabičku startek, která mi zbyla z předchozí noci a prázdnou peněženku, ikdyž ta mi připadala zbytečná. Začal listopad a dlouhé kalhoty doplněné takovým tím kabátem, který máte až po kotníky a vypadáte jako byste zrovna vylezli z Matrixu, se mi vyplatily. Seběhla jsem ze schodů. Brala jsem to po třech. Jakmile jsem otevřela vchodové dveře, omámila mě vůně růží. On věděl, že miluju růže a byla jsem mu za ně vděčná. Nabídl mi cigaretu jako pravý gentleman a já ji ochotně přijala.

Celou noc jsem mu vykládala svoje pocity. Potřebovala jsem se někomu vyzpovídat a on byl ten, kdo mě ochotně poslouchá za každé situace. Chodili jsme po městském parku a zhulení kluci, co poslouchají hiphop, se mi vyhýbali obloukem, ačkoli netuším proč. Nejspíš to bude jedna z těch věcí, co si nepamatuju. Pak jsme šli k němu domů. Obdržela jsem velkou sklenici vaječného koňaku a nemravně měkké křeslo. Dokonce mi nabídl, abych s ním bydlela. Prý je stejně sám a nudí se tu. Ochotně jsem přijala. Téměř ve stejném okamžiku jsme vyjeli k našemu paneláku. Kolem nás projelo několik hasičských vozů a pár sanitek, ale mně to bylo jedno. Byla jsem šťastná.

Až kousek od našeho bytu jsem si uvědomila, že bych jim měla věnovat pozornost. Z našeho okna se valil černý kouř a slyšela jsem moji mámu, jak křičí o pomoc. V tu chvíli jsem udělala další nepochopitelnou věc. Netuším, jak jsem se prosmekla kolem hasičů a policie. Bežela jsem po schodech do třetího patra. Boty s ocelovou špicí mi to velmi zneprůjemňovaly. Matčin hlas byl čím dál blíž. K našim dveřím jsem dorazila v rekordním čase. Byly zavřené. Nejspíš ještě nikoho nenapadlo vytáhnout moji mámu z plamenů. Napřed jsem zkoušela dveře vyrazit, ale popálila jsem si celou ruku o rozžhavené železo. Vytáhla jsem klíče a odemkla. Nebrala jsem za kliku, věděla jsem, že bych si akorát popálila prsty. Odemčené dveře už bylo snadné vykopnout. Utíkala jsem do obýváku, jenže tam už jsem se nedostala. Byl příliš plný plamenů. Kouř mě začal dusit. Z horka se

mi motala hlava. Mámu jsem našla v kuchyni. Zkoušela ten oheň uhasit vodou z vodovodu. Moje máma byla vždycky bláhová. Vzala jsem ji na záda. Pomalu jsme se šinuly k východu. Podařilo se mi vyjít z bytu, ale na schodech jsem upadla. Pod její váhou jsem se skutálela dolů. A pak jsem ztratila vědomí. Probrala jsem se až tady v nemocnici. První, co jsem spatřila, byl bráškův rozmazaný obličej. On mi šetrně řekl, že tatínek tam nejspíš uhořel a že o záchranu maminky jsem se snažila zbytečně. Při pádu ze schodů si zlomila vaz. Taky mi řekl, že mám popálenou dost velkou část těla a že se to časem zahojí. Dlouho mi povídal, co jsem si nepamatovala. A já jsem se rozhodla to aspoň trošku sepsat, než to zase zapomenu. Zítřka budou mít rodiče pohřeb. Tolik mi chybí. Třeba se tam nahoře nebudou hádat.

Kate

„KINOTIP“

Ahoj! Tak tu máme nový rok a my si zase můžeme říct, že je chvíli pokoj od panikaření kolem svátků a že se můžeme aspoň nějaký čas věnovat něčemu jinému. A protože Velikonoce budou letos už koncem března, není času nazbyt. Letos se nenaskytuje podobná situace jako v loňských letech. Letos nepřicházel do kin kolem Vánoc nějaký dlouho očekávaný film. Možná bychom za něho mohli považovat další fantasy Zlatý kompas, ale ani ten není tak moc velkou bombou. A tak se letošní přechod mezi roky nesl spíše ve znamení kratších, ne tak propagovaných, ale i přesto slušných filmů. Možná proto máme z čeho vybírat. Navíc je to možná i vychytralý komerční tah jako v případě vydání posledního dílu Harryho Pottera. Je pochopitelné, že na chození do kina teď nebudete mít tolik času jako o vánočních prázdninách. Věřím ale, že nekonečné se učení do školy na pololetní písemky si rádi zpřijemníte nějakým pěkným filmem. Třeba trošku neobvyklou pohádkou. A přesně takový je film, o kterém bych vám dnes ráda napsala něco víc.

Jak jsem se již zmínila, dnešní film je pohádka. Alespoň velmi jednoduše řečeno. Je to totiž romance a ještě k tomu kouzelná. Proč si to myslím? No protože se samotný film tak jmenuje. Název KOUZELNÁ ROMANCE totiž mluví za vše. A dokonce i filmová kritika tuto romanci nazvala skutečně okouzlující. A není se čemu divit. K zajímavosti filmu totiž patří to, že jisté jeho pasáže jsou kreslené (začátek filmu, kdy se princezna potká s princem a jedou spolu na jeho zámek) a v další většině filmu hrají skuteční lidé. Nepamatuji si, že bych kdy o podobném filmu slyšela. A pokud ano, tak ne s takovou nenáročností až s automaticností, jak je to tady. Už jenom kvůli tomu stojí se na film vypravít. Navíc ani na milovníky typických Disneyovských kreslených pohádek s písničkami tvůrci nezapomněli a to ani v našem světě. Ale teď už vás nebudu napínat a rychle k obsahu filmu.

Jedna princezna žije v zemi jménem Andalásie, která je někde blízko země Za sedmero horami. A tak tam bydlí někde spokojeně v lese se zvířátky, zpívá s nimi a sní o princí, který jednou přijde a dá jí polibek z pravé lásky, který je to nejsilnější na celém světě. Ale v tomhle pěkném království žije také královna, která sice syna na ženění má, ale za každou cenu mu nechce žádnou princeznu najít, protože by se musela vzdát trůnu. A protože je to i zlá čarodějnice, má prostředky k tomu, jak se takových princezen zbavit a tyto možnosti se nebojí použít. Ale i přesto si princ princeznu, žijící v domečku v lese, najde a rozhodne se si ji hned příští den ráno vzít. Je to totiž, jak oba věří, jejich osudová a pravá láska, tak proč čekat? Když ale princezna ráno spěchá ve svých obrovských svatebních šatech do zámku, setká se s jednou stařenkou. Ta ji zdržuje i přesto, že princezna nemá čas. Stařenka ji zavede v zámecké zahradě k vodopádu, kde může princezna ještě před svatbou vyslovit jedno přání. Když se tedy rozplývá nad tím, že chce žít šťastně s princem až do smrti, stařena do ní drcne a ona spadne do studny, kam teče voda z vodopádu. Ona stará žena byla totiž matka prince. Jenže studna není obyčejnou studnou, a tak se princezna najednou ocitne na jedné z křižovatek dnešního New Yorku, kde se na ni každý dívá jako na blázna a už vůbec jí nikdo není ochoten říct, jak se dostane do zámku...

Film je s dabingem. Hrají Amy Adams, Patrick Dempsey aj. Režíroval Kevin Lima.

Barča, KA

Paparazzi

Ahojky, čtenáři. Je tu další číslo, a tak i náš další článek. Rozhodly jsme se napsat o něčem aktuálním, a tak vybraly herečku z nového seriálu Hrdinové nebo-li Heroes. Konkrétně je to herečka a zpěvačka jménem Hayden Panettiere.

Celým jménem se jmenuje Hayden Leslie Panettiere. Narodila se 21.8.1988 v New Yorku. Svou hereckou kariéru odstartovala velmi brzy. Už když byla miminko, točila reklamy, natočila jich asi padesát. Poté, když už byla starší, zahrála si v několika seriálech. Jeden z nich se jmenoval například Life to Live, hrála také v několika filmech, které jsou určeny spíše pro holky, jsou to filmy romantické a dojemné, ale také se u nich dokážete pěkně napsnout-Bravo Girls!: Všechno nebo nic, Princezna ledu, Život s Helenou, Život brouka ...

My jsme všechny filmy viděly a její herecké umění oceňujeme.

Ale to jsme zase někde jinde. Ten hlavní bod, proč jsme si ji vybraly, je právě seriál, který právě začal běžet.

Herečka v něm hraje mladou dívku jménem Blaire Bennet. Studuje střední školu „Union High school.“ Patří mezi roztleskávačky a je na špici společenského dění na škole. Je to dospívající teenager a prochází také těmi všemi obvyklými náladami. Chce být všemi oblíbená. Nakonec zjistí, že je nesmrtelná a nezničitelná. Snad každý by byl rád, že se mu nemůže nic stát, teda aspoň my, ale Claire se to nelíbí. Chce být stejná jako ostatní holky. Má jediného kamaráda, který o podivnostech ví. Tak spolu natáčí její pokusy o sebevraždu-dorostlé prsty rozsekané v drtiči, skok z dvaceti metrů, probodlá hlava ostrou větví. Trochu děsivé, nemyslíte??? Ale i přesto je tato postava v seriálu velice zajímavá a my se těšíme, až uvidíme další díl.

V příštím čísle se můžete těšit na nějakého krasavce, aby si na své přišly i holky.

Terka a Nikča

AHOJ lidi, jak se vede? No, někomu se určitě nevede nejlíp, všude černo, tma a sníh a to někomu hold vadí. Tak vám přináším něco na zlepšení nálady. Jsou to dva akční filmy a ten třetí spíš pro zasmání.

Doporučil bych: Zlatý kompas

Malá Lyra je sirotek, který nic neví o svých rodičích, ani o své výjimečnosti. Lyra totiž dokáže číst v bájném Zlatém kompasu. Kdo v takovém kompasu umí číst, ten zná všechnu pravdu světa, což je pro náboženskou sektu trn v oku.

Zlatý kompas toho má v rukávu hodně a rozhodně jsem byl navnaděn na knižní předlohu. Líbí se mi nápad zhmotněných duší - duše každého člověka má podobu zvířete, které svého majitele všude provází, umí mluvit a cítí bolest svého majitele. Líbí se mi „rýpnutí“ do řad katolické církve prostřednictvím zrádného společenství Magisterium, které je ochotno jít přes mrtvolu. Líbí se mi i představa mluvících medvědů bojujících o trůn, protože vypadají zatraceně dobře. Ale někde se během toho tvůrčího procesu vytratilo veškeré kouzlo.

Záchytným bodem měly být patrně již úvodní titulky, během kterých tvůrci pár informací vysypou. Ale coby divák, nezasažený knihou, jsem byl akorát o to víc zmatený a takřka hodinu jsem pak pracoval na tom, abych úvodní titulky pochopil. Než se člověk stihne rozkoukat v jednom prostředí, už postavy sviští dál, přičemž většinu času není jasné, kam a proč vlastně jdou. Problém je v tom, že se natolik zvýrazňuje zápletka, kterou budou tvůrci rozvádět v případných dalších dílech, že naprosto zapomínají poukazovat na to, o čem jde v jedničce. A pak tu samozřejmě nemůže chybět finální bitka, která však v tomto případě působí spíše úsměvně - on ale souboj dětí s ruskými mluvícími hlídači a bandou poletujících vědem, které umřou po jednom zásahu šípem, asi ani neměl šanci na úspěch.

Vrchol filmu přichází paradoxně v jeho dvou třetinách, s hlavním dějem prakticky nesouvisí a jde o jedinou část filmu, která „dýchá osobitou atmosférou“. Jde o souboj ledních medvědů, díky němuž jsem nejen konečně vstoupil do nového světa, ale především jsem byl prvně absolutně pohlcen tím, co se dělo na plátně. Co je bez debat na vysoké úrovni, to jsou triky. Chlupáci vypadají impozantně a osobně si myslím, že ještě nikdo tak dobře s triky, pokud se jedná o neprehistorická zvířata, nečaroval. Trikaři se skutečně zapotili a na zvířatech je to znát.

Zlatý kompas tak zaostává nejen za *Pánem prstenů*, ale dokonce i za dětinskou *Narnií*, která sice měla o dost horší triky, ale dokázala otevřít bránu do nového světa. A to se v případě *Zlatého kompasu* nepovedlo ani omylem. Mohla z toho být zajímavá série (a možná ještě bude, pokud případnou dvojku natočí někdo jiný), zatím je to "jen" předlouhá utahá inscenace bez atmosféry.

Hitman

Profesionální zabiják Hitman je nejlepší z nejlepších. Jak už to tak bývá, právě na tohle eso vystrčí vláda prostředníček a hodí ho přes palubu. A to Hitmana přirozeně našťve. Ušatý Timothy Olyphant jako legendární zabiják.

Málokdy mám pocit, že byl štáb pod vlivem psychotropních látek, ale v případě *Hitmana* jsem se toho podezření po celou dobu nedokázal zbavit. Čert vem, že to má s předlohou minimum společného, tvůrci si hlavně měli ujasnit, v jakém žánru se vlastně pohybují a čeho

chtějí dosáhnout. Nabízí se srovnání s nedávno uvedeným akčňákem *Sejmi je všechny*, který měl sice dost laxní zpracování, ale nebylo pochyb o tom, že tvůrci točili černou komedii. V případě *Hitmana* jsem na vážkách. Olyphant se za celou dobu neusměje a každou scénou prochází s elegancí té největší mašiny na zabíjení. Jeho technika je však často tak úsměvná, že by se uplatnila ve *Žhavých výstřelech*. Měl jsem se u těsného setkání čtyř zabijáků zasmát anebo v úctě zatajit dech? Bylo úmyslem to, že se Hitman v jednu chvíli chová tak, že by i malé holčičce ustřelil ruku s lízátkem a v další je citlivou duší s traumatem z minulosti?

Hitman je až podezřele matnou prohrou, která působí komicky, ač s mrtvolně vážným obličejem. Akční scény neutkvějí v paměti pro svou nenápaditou choreografii a postavy ve většině případů nemají čím zaujmout. Nakonec stojí za zmínku akorát vybraná prostředí a Hitmanův elegantní černý oblek. To je na akční film o nejlepším zabijákovi světa docela smutný výsledek.

Pan Včelka

Včelky mají těžký život. Od narození jsou vychovávány k práci v úlu a tu pak vykonávají až do smrti. Pořád tu stejnou. No a když si k tomu připočítáte, že se takhle dřou s výrobou medu, který lidi kradou, jednou ten koloběh prostě musí zkolabovat.

Tedy, nebýt Barryho, ten koloběh by utěšeně pokračoval, stejně jako stovky let předtím. Jenže Barry se nechce nechat semlít masovostí úlu, kde všichni dělají pro všechny v rámci kolektivního cíle. Barry prostě není komunista, je individualista. Když se po třech dnech základky, třech dnech střední a třech dnech vysoké dozví, že si musí zvolit zaměstnání, kterému se bude věnovat až do konce života („To nás jako upracujete k smrti?“ „Budeme se snažit.“), zpanikaří. Není divu. Chtělo by se vám dělat celý život jednu a tu samou stereotypní práci? Navíc v dělnickém oboru, protože hlavní činností včel je práce pro nadnárodní včelí medový průmysl?

Barry se tedy rozhodne před volbou svého životního údělu ještě něco zažít. A shodou okolností se mu poštěstí podívat se ven, na svět. Připlete se totiž k elitním včelím sběračům pylu, připojí se k nim na cestě ven a kvůli tenisu (ani netušíte, jak mohou být tenisové míčky pro včely lepkavé) se ztratí v největším městě na celém světě - v New Yorku. Přes nitra automobilu, čelní skla a další místa se ocitne v bytě Vanessy, která mu na poslední chvíli zachrání život (její přítel hodlá Barryho rozmáčknout turistickými botkami) a začíná tak vpravdě zvláštní mezidruhová romance. .

V současném návalu počítačově animovaných filmů je problém přijít s něčím originálním, ale Pixaru se to přesto pokaždé víceméně daří. *Pan Včelka* v sobě míchá prvky z *Happy Feet*, prostředí připomíná jakýkoliv animák s mravenci (*MravenecZ*, *Mravenčí polepšovna*) a tématicky jsou to vykradené všechny hmyzí animáky (individualista bouřící se proti většině pracujících pro dobro úlu/mraveniště/kompostí hroudy).
KK

Naše literární začátky

A je tu další vydání časopisu a s ním další básnické pokusy. Ukázalo se, že napsat alespoň trochu dobrou báseň není vůbec lehké, ale nakonec jsme se snažily a něco jsme tu sesmolily ;-D

No, ať jsou naše díla jaká jsou, doufáme že se vám budou alespoň trochu líbit.

Pavouci

My pavouci nejsme zlí,
jenom trošku oškliví.
Osm nožek k chůzi máme,
pavučiny pospřádáme,
zalezeme a čekáme.

Když se moucha uchytí,
zaplete se do sítí,
už jí nepomůže nic.
Už jen zemře,
a nic víc.

Každý z nás je trochu jiný,
ne každý plete pavučiny,
ne každý z nás je k lidem milý,
však každý nedbá za své činy.

Co je na nás špatného?
Nejde chtít každého krásného,
nemůže být každý motýlem,
každý nemá krásu svým cílem.

I když žijeme na tichých místech,
někdy i v jednom hnízdě po stech,
nevyhledáváme nepřítelě,
pak se nám žije věru skvěle.

To že se nás bojíte,
to nám moc nevadí.
Máme rádi svůj klid.
To nám s duší ladí.

Vánoce

Jednoho dne se stalo,
že náhle zasněžilo.
Cukroví dům provonělo,
a tobě hlavou proletělo,
že Vánoce jsou tu,
a že se ti slova linou ze rtů.
Křičíš na celý dům:
„Letos to musí být boom!“
Večera se dočkat nemůžeš,
všem ale s přípravami pomůžeš.
Už jen pár maličností,
a už vás kapr hostí.
Najednou, co se nestane,
zvoneček už zvonit přestane.
V tobě dušička radostí poskočí,
a už jsi u dveří.
Pár vteřin a už se dočkáš,
zavřené však oči máš.
Pootevřeš je nakrátko,
a zahlídneš štěňátko.
Pomalu další dárečky otvíráš,
po ostatních se však díváš.
Všem se dárky líbí,
však to za ty peníze stojí.
V posledním dárku vysněný
krotitelský bič,
a Vánoce jsou pryč!

Vaše redaktorky(Terka Dvořáková a Kát'a Jersáková Tercie A)

SEAN KINGSTON

Pokud ve zmeti současných amerických R'n'B hvězd marně hledáte nějakou, která by si vás podmanila, ale hlavně by se od těch ostatních výrazně odlišovala, pak zkuste **Seana Kingstona**. Sedmnáctiletý jamajský rodák, v současnosti na Floridě žijící zpěvák a rapper, je vycházející hvězdou světové populární hudby. Jeho aktuální debutové album přináší chytlavou směsici hip-hopu, reggae, disca a R'n'B.

Sean Kingston je vlastně jakýmsi novodobým písničkářem.. Muziku si skládá sám a s ohledem na jeho věk mu to jde velmi slušně. *"Na tomto albu pro mě bylo důležité, aby neobsahovalo negativní slova a výrazy, které by mohly lidi urazit,"* říká **Sean** o svém debutu, jehož produkci si jako vůbec první kompletní album vzal na starost **J. R. Rotem**, se kterým se seznámil díky MySpace. Ten byl doposud jako producent podepsán jen pod vybranými skladbami, byť z desek mnoha populárních interpretů (namátkou 50 Cent, Britney Spears, D12, Destiny's Child, Lil'Kim, Mobb Deep, Paris Hilton, Rihanna, Snoop Dogg nebo The Game).

Pavla a Pavla

Pro ty, kteří mají Seana rádi, tu máme text k písni:
Beautiful girl

Text : Your way too beautiful girl
That's why it'll never work
You have me suicidal, suicidal
When you say it's over
Damn all these beautiful girls
They only wanna do your dirt
They'll have you suicidal, suicidal
When they say it's over

[Verse 1:]

See it started at the park
Used to chill after dark
Oh when you took my heart
That's when we fell apart
Cause we both thought
That love last forever (last forever)
They say we're too young
To get ourselves sprung
Oh we didn't care
We made it very clear
And they also said
That we couldn't last together (last together)

[Pre Chorus:]

See it's very divine
You're a one of a kind
But you mush up my mind
You outta get declined
Oh Lord...
My baby is driving me crazy

[Chorus:]

Your way to Beautiful girl
That's why it'll never work
You have me suicidal, suicidal
When you say it's over
Damn all these beautiful girls
They only wanna do your dirt
They'll have you suicidal, suicidal
When they say it's over

[Verse 2:]

It was back in '99
Watchin' movies all the time
[Beautiful Girls lyrics on
<http://www.metrolyrics.com>]
Oh when I went away

For doin' my first crime
And I never thought

That we was gonna see each other (see each other)
And then I came out
Mami moved me down South
Oh I'm with my girl

Who I thought was my world

It came out to be
That she wasn't the girl for me (girl for me)

[Pre Chorus:]

See it's very divine
You're a one of a kind
But you mush up my mind
You outta get declined
Oh Lord...
My baby is driving me crazy

[Chorus:]

Your way too beautiful girl
That's why it'll never work
You have me suicidal, suicidal
When you say it's over
Damn all these beautiful girls
They only wanna do your dirt
They'll have you suicidal, suicidal
When they say it's over

[Verse 3:]

Now we are fussin'
And now we are fightin'
Please tell me why
I'm feelin' slighted
And I don't know
How to make it better (make it better)
You're datin' other guys
You're tellin' me lies
Oh I can't believe
What I'm seein' in my eyes
I'm losin' my mind
And I don't think it's clever (think it's clever)

You're way too beautiful girl
That's why it'll never work
You'll have me suicidal, suicidal, (music fades)
suicidal

PC RECENZE

Už žádní falešní sobi, jen moje recenze. A co že nás čeká? Dvě recenze dnes už legendárních her, které zná určitě každý: Golden Axe a Agent Mlýčnák.

Golden Axe

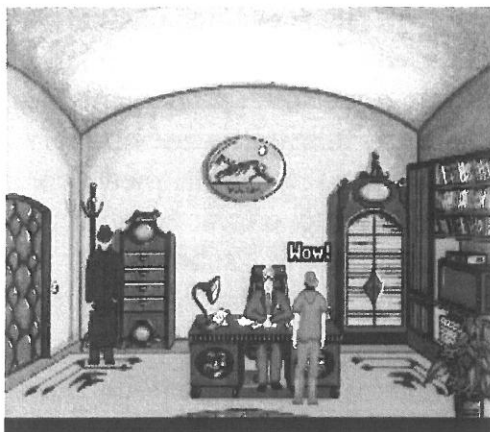

Kdybyste v roce 1993 uspořádali anketu za účelem zjištění, která ze gameska sídlí na největším počtu harddisků, dost možná by zvítězila právě nenápadná akční arkáda Golden Axe. Zatímco pařani, kteří se ke hrám dostali teprve nedávno, povětšinou nemají ani páru, oč ve Zlaté Sekerce jde, ti, kteří inkriminované období zažili, vyskočí samou nostalgickou radostí tři metry do vzduchu, načež vás zasvěceně poučí o tom, že nejlepší bijec je trpaslík a ve dvou je dobré mít s sebou ještě ženskou, která má nejsilnější magii, jakým způsobem je

možné nasednout na ohnivého draka... Jak je možné, že si i takřka po deseti letech tak zevrubně pamatují detaily na první pohled z tuctové akční hry? Důvod, proč tomu tak je, by někdo mohl hledat v možnosti výběru ze tří postav, rozmanitých příšerách a bossích, či snad multiplayeru, který obcházel nutnost split-screenu. Nicméně vysvětlení je prozaičtější – může za to skloubení všech zmíněných a ještě řady dalších prvků do geniálně hratelného celku. Na začátku každé hry, ať už se do ní pouštíte sami či spolu s kamarádem, vás čeká výběr postavy. Jsou tři a mírně se od sebe liší vlastnostmi, ale o žádném RPG nemůže být v tomto případě ani řeči. Nejsilnější postavou je bezesporu trpaslík. Jeho nevýhodou je ne zrovna rozvinutá schopnost čarování, na druhou stranu se však tento malý, leč mocný válečník umí rychle a přesně ohánět svou dvoubřitou bitevní sekerou. O poznání hůře svým obouručním mečem vládne velký, svalnatý, conanovitý barbar. Jeho bojové nedostatky jsou však vykompenzovány o něco silnějšími kouzly. Ze všech tří charakterů je pak co do fyzické síly nejslabší jediná zástupkyně ženského pohlaví (a nakonec nejen pohlaví, ale i ostatních tělesných součástí) – amazonka. Tento handicap si ovšem plně vynahrazuje magickými schopnostmi, které kupodivu nevyužívá k vylepšování očních stínů a rovnoměrnému rozpatlávání make-upu po obličeji, ale ke smažení příliš dotěrných nepřátel. Příběh je slabou stránkou naprosté většiny arcade her. Navíc většina hráčů rozhovory hlavních postav na počátcích úrovní přeskakovala, čímž přišla o "úžasnou", "originální" a "chytlavou" zápletku Zlaté Sekerky. Z hlubin pekelných se vynořil zlý polodémon v katovském hávu a unesl vládnoucí pár. Načež se hrdinové přestali pouštět bezhlavě do leccjaké temné díry, ale vyrazili za vidinou bezmezného bohatství a slávy, za záchranou krále a královny. Za účelem destrukce zrádného padoucha si projdou dvanáct úrovní, které přímo přetékají jeho nohsledy. Systém hry je velmi prostý. V jednom či ve dvou procházíte izometricky viděnou 2D úrovní, kosíte řady nepřátel hrnoucích se ze všech stran (tedy zprava a zleva), čas od času přeskočíte nějakou tu zrádnou jámu, čas od času nakopnete skřítku a posbíráte bonusové životy či manu. V přestávce mezi jednotlivými úrovněmi pak následuje krátká mezihra, kdy u táborového ohně dostanete další příležitost pomoci si k power-upům. Alfou a omegou každé akčněji zaměřené plošinovky jsou pochopitelně nepřátelé. Na jejich rozmanitost si vskutku nelze stěžovat – mezi základními monstry nalezneme něco skřetů a orků, nepříjemně rychlé amazonky či kostlivce a řadu dalších potvor. Mnohem zajímavější než tyto řadoví "nýmandi" jsou draci. Když totiž shodíte jejich jezdce, můžete je na omezenou dobu osedlat a kosit protivníky za pomoci dračího dechu či ohnivých koulí. Kapitulu samu pro sebe pak tvoří závěreční bossové. Ti jsou patřičně monstrózní a leckterou ránu vydrží, ať už se jedná o obry s kladivy, "kováře" či závěrečného kata, kterému navíc není cizí ani magie, které si užívá po každém úspěšném zásahu vaší

maličkosti, což jeho eliminaci činí pořádným oříškem i pro protřelého a všemi mastmi mazaného válečníka. Od hry, která má za sebou už bezmála deset let života, pochopitelně nemůžete očekávat zázraky, přesto mě při retro hraní za účelem napsání této recenze VGA grafika a jednoduchá MIDI hudba příjemně překvapily. Závěrem nelze dodat nic jiného, než že trpaslík je nejlepší a multiplayer vás poznamená na celý život.

Agent Mličňák

Nemůžu najít Prahu, možná už ji přejmenovali na něco, co se Němcům lépe vyslovuje-Kevin Psal se rok 1995, česká počítačová scéna se začínala teprve formovat, avšak v sousedním Polsku již existovala společnost, které se podařilo se svou hrou proniknout do celého světa. Ta společnost se nazývala Metropolis Software house a tím úspěšným produktem byla klasická 2D point-and-click adventura Teenagent. Předpokládám, že jméno Petr Vochozka dnes mnohým z vás již něco říká. A právě tento muž "přivezl" tento perspektivní titul i do českých uluhů a hájů. Překladač se chopil Andrej Anastasov, svého času šéfredaktor herního časopisu Score a jakýsi guru české herní scény. A nutno říci, že svou práci odvedl velice dobře, dokonce se nabízí i slovíčko dokonale. Měl jsem možnost zahrát si i anglickou verzi Teenagenta, která je sice zábavná, ovšem na Mličňáka nemá. *Orgie pořádané redakcí SCORE se pořádají vždy ve čtvrtek-nápis ve vězení.* Nyní již něco ke hře samotné a především k hlavní zápletce či chcete-li dějové lince příběhu. Ta se točí okolo záhadného mizení zlata ze všech bank. S případem si neví rady žádná oficiální instituce a ten je proto svěřen do rukou nevládní organizace Hurvínkovo spasení. Postupy této rádoby tajné služby jsou vskutku netradiční a tomu odpovídá i objasněnost svěřených případů, která se pohybuje okolo 0 %. Najmutá věštkyň ukáže na jméno ve Zlatých stránkách, na jméno VYVOLENÉHO, jmenuje se Kevin, Kevin Hoppes. On je ten, který má pomoci případ vyřešit. Kevin si užíval normálního života dospívající mládeže až do doby, kdy ho přišli navštívit dva chlapíci v hnědých pláštích... Tímto okamžikem se z Kevina stává supertajný agent! Nemusím snad nikterak zdůrazňovat, že právě s touto postavou budete ztotožněni a právě vy budete ta všemocná síla, která bude řídit všechny jeho kroky. Než však budete nasazeni do "ostré" akce, budete muset prokázat své schopnosti ve výcvikovém táboře. Nutno podotknout, že způsoby řešení problémů v této tajné organizaci jsou stejně netradiční jako její postupy při výběru agentů. Po splnění tří úkolů a několika erupcích smíchu budete přeneseni do malé vísky, kde začíná již vlastní vyšetřování. A protože vás mám rád a nechci vám kazit zábavu, už vám nic z příběhu neprozradím. Vizuální stránka nemůže nikoho urazit ani dnes, hra disponuje hezky prokreslenou VGA grafikou. K tomu přidejte ještě na svou dobu velice pokročilé animace a zjistíte, že ani opravdu překotný technický pokrok snad NIKDY nevymaže tyto staré skvosty z naší paměti. Dočkáte se i množství samplovaných zvukových efektů a pohodové hudby, která příjemně dokresluje atmosféru celé hry. Máte-li rádi staré adventury a navíc kvalitní humor, je pro vás Agent Mličňák určitě tou správnou volbou. Věřte mi, nudit se určitě nebudete. Jen doporučuji sehnat si návod, protože jak je známo, humorné adventury jdou ruku v ruce s dosti nelogickým řešením problémů. Pokud tedy ještě čekáte na závěrečný verdikt, pak vám mohu směle ukázat palec vztyčený k nebi. *Mějte slitování! Já zhebnu!*-Kevin

Jakub Juriš, K.B

Ahoj,
v druhém čísle našeho školního časopisu se dozvíte něco o mobilním telefonu Sony
Ericsson W760.

SPECIFIKACE

Velikost: 103 x 48 x 15 mm

Hmotnost: 103g

Barvy mobilu: Červená

: Intenzivní černá

: Stříbrná

Displej: 240x320 pixel

Paměť: paměť telefonu 40MB+paměťová karta

Doba hovoru: 9hod.

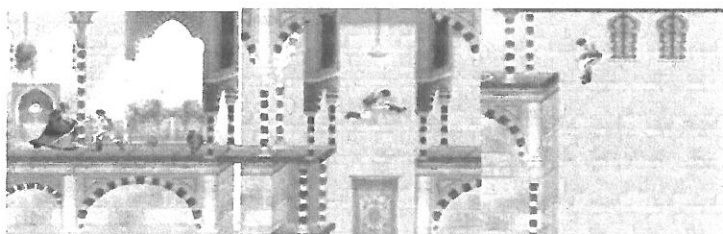
Tento mobil se nám velice líbí. Jeho design je pěkný a propracovaný. I jeho menu je podle www.sonyericsson.com dobře udělané. Ikony jsou animačně skvělé. Tento mobil má i foťák a kameru, takže si např. na dovolené můžete natáčet nebo fotit vaše zážitky. V základu má 40MB paměť a komu to nestačí, tak se dá dokoupit i paměťová karta. Také má mobil rádio, prohlížeč internetu, trojrozměrné hry, přehrávač hudby, takže je opravdu z čeho vybírat. K mobilu dostanete i parádní příslušenství jako nabíječku, přívěšek, paměťovou kartu a cd se softwarem. Kdyby nebyl tak drahý, tak bychom si ho oba pořídili. Cena se odhaduje na 12 000Kč.

Václav Dorušák a Tomáš Heimerle, TB

Prince of Persia: Classic

Čau pařmeni, dnes vám řeknu něco o legendě Prince Of Persia. Herní vývojář Gameloft po dvou letech odpočinku chystá novou hru ze série PoP s podnázvem Classic.

Na co se můžeme těšit? Nový engine, krásná grafika, nové zvuky a tajemná atmosféra. Těšit se můžeme i na několik bossů, několik druhů nepřátel, nové chvaty a pohyby a samozřejmě i 3 úrovně obtížnosti a 4 herní módy jako, např. klasická hra či boj s časem.

Této hře dávám 90%.

Další v pořadí je Panzer General.

Tato hra je také od vývojáře Gameloft. Hra se odehrává v období druhoválečných bojů v Evropě a severní Africe. Budete moci hrát za Američany, Sověty a Němce.

Nebude chybět ani multiplayer a mnoho map v kampani. Dostupné bude dělostřelectvo, letectvo a tanky.

Této hře dávám 95%.

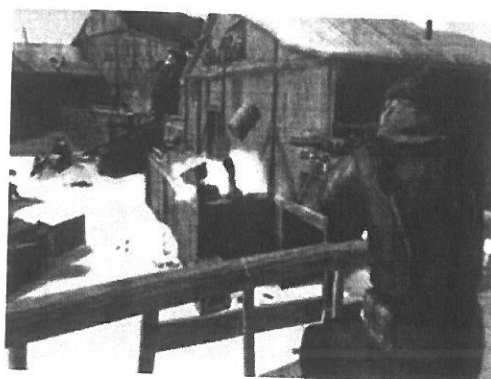
Zdeněk Vašíček alias W4id4,TB

Ahoj, tak jsme tu zase „Vaši redaktori“ Pavlas a Monty a opět se máte na co těšit.

Conflict: Denied Ops

Přestože série Conflict co do renomé nemůže soupeřit s takovými velikány, jako je Half-Life, DOOM, Quake a podobně, stala se synonymem pro snadno přístupné a vcelku dobře hratelné akce. Ostatně, Desert Storm I a II, Vietnam či Global Storm mnozí z vás dobře znají. Dokladem úspěchu značky je i připravovaný pátý díl (komu se to poštěstí?), který by měl Conflict přenést z last-gen do next-gen věku.

V novém dílu si zahrajete hned za dva agenty zpravodajské služby CIA Langa a Gravese. Jsou to hoši z divize pro zvláštní aktivity, a jak už její název napovídá, nadřízení je posílají tam, kde se věci vymkly kontrole více než obvykle a americká vláda tu potřebuje tak trochu uklidit. Denied Ops bude dynamickou taktickou akcí, která hráčům umožní ovládat jak jednoho, tak druhého agenta. Zatímco řídíte kroky, například Langa, bude Graves ovládán umělou inteligencí, jež ale reaguje i na vaše příkazy. Ty mají vcelku širokou škálu, od prostých pohybových akcí, přes krycí palbu až po rozkazy typu „polož támhle trhavinu“ nebo „ochraň rukojmí“. Hráč tak nebude nikterak nucen k přepínání mezi charaktery – prakticky celou hru by mělo být možné absolvovat s vybraným oblíbencem. Motivací ke změně ale jistě bude skutečnost, že se liší zbraňový repertoár obou borců. Graves se ohání přesnou sniperkou a Lang pro změnu silným kulometem. Zajímavě je řešena smrt jednoho z hrdinů. Pokud nastane, hra se automaticky přepne do druhé postavy, pokud za ní zrovna nehrajete a dá vám přesně tři minuty, abyste partáka oživilí píchnutím zázračného séra do krku. Jde o velkorysý limit, jehož stanovení dává tušit, že se často ocitnete v lýtých přestřelkách. Smrt přeci musí být určitou překážkou, a kdyby byla řešena kdovíjak jednoduše, došlo by ke ztrátě adrenalinu, jako například v Bioshocku. Doufejme tedy, že Denied Ops budou natolik frenetickým titulem, aby i ony tři minuty byly občas málo. Tato pseudooživovací funkce není početně omezená, a pokud je aspoň jeden z partáků na nohou, může pomoci tomu druhému, a poté co se i tento vzpamatuje, lze pokračovat ve hře jako by se nechumelilo a nezabýjelo. Podle dojmů z hratelné verze můžeme prohlásit, že munice se dá tahat neomezené množství, a vzhledem k tomu, že se často lze napakovat v bednách, neměli jsme s nedostatkem střeliva žádný problém a každou přestřelku si vychutnávali až do samého dna. Není nic lepšího než nepřítele vykropit pořádnou sprškou olova. Jiná situace však nastává při použití kouřových, oslepujících či explozivních granátů. Těch můžete mít při sobě jen omezený počet, na druhou stranu se opět dají dobře doplňovat. Jsou hodně účinné, a tak je asi dobře, že na každý úsek připadne pouze několik z nich. Prostě střílečka, která se nám líbila. A předávám slovo Montymu.

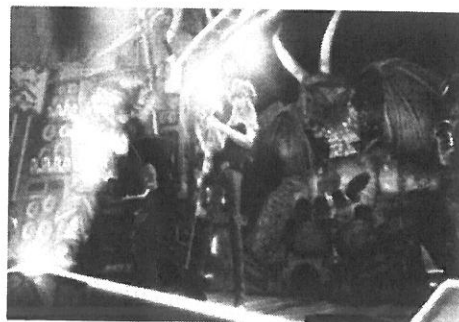
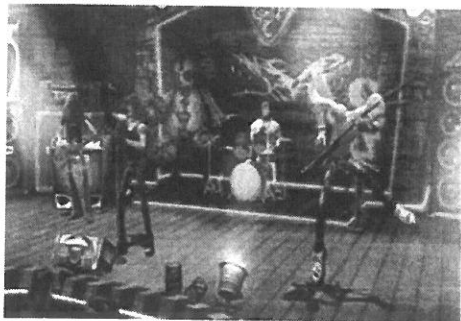

Váš redaktor Pavlas©

Díky, Pavlasi. A nyní Vám nabídnu zase něco já.

Guitar Hero 3

Stát se kytarovým bohem a mágem trvá pěknou řádku let. Nejdřív se patnáct let učíte dokonale ovládat svůj nástroj a poté si dalších pět let necháváte narůst odpovídající hřívu ☺. S Guitar Hero 3 od Activisionu to jde o něco rychleji. Tady odehrajete jedenasedmdesát kytarových hitů posledních čtyř desetiletí a přitom se cítíte jako opravdová rocková hvězda. Zcela bez cvičení a vaše vlasy mohou zůstat takové, jaké jsou. Guitar Hero 3 funguje na jednoduchém principu, postaveném na Vašich rychlých reakcích. Pro ty, kteří znají hru **Rayman Raving Rabbids** by to neměl být žádný problém. Je třeba pouze v ten správný moment stisknout správnou klávesu. Vtip je v tom, že v Guitar Hero 3 nebušíte nudně do klávesnice, ale berete do ruky přibalenou atrapu kytary (podle mě dobrý způsob jak zamezit pirátství). Na jejím krčku naleznete pětici barevných tlačítek, na korpusu se pak nachází přepínač. Pokud se rozhodnete, že si zahrájete nějaký ten song, začnou na monitoru běhat barevné bodíky v taktu hudby. Když se vám podaří ve správný moment stisknout to správné tlačítko a zároveň prásknout do přepínače, dočkáte se odpovídajícího zvuku. Samozřejmě se připravte na to, že se vám zpočátku často nepodaří přesně trefit tu správnou „strunu“. Tehdy začne kytara doslova křičet, ale pokud nezmáčknete nic, zůstane samozřejmě mlčet a vy tak slyšíte hrát pouze zbytek skupiny. No, to by nebylo ještě nic tak strašného, vždyť většinu písní tvoří repertoár skutečných hvězd, jako například Mick Jagger nebo Rob Halford. No, ale to je jedno, zpět k věci. Ovšem virtuální publikum je náročné a chce slyšet i kytaru. Pokud se vám nedaří, neztrácíte jenom body, ale i přízeň těch, co vás poslouchají. Ta je vyznačena na jakémsi semaforovém ukazateli a když klesne ze zelené na červenou a nakonec i na samotnou nulu, skončili jste. Poslední záchranou v takových situacích je tzv. Starpower. Pokud se vám daří zahrávat hvězdičkami vyznačené pasáže perfektně, hromadíte kousek po kousku zvláštní energii. Jakmile se vám jí podaří nahromadit dostatek, můžete zvednout kytaru do vzduchu a nechat se unést pořádným rockovým „raušem“. Důsledky jsou jen pozitivní. Nejenže získáváte dvojnásobný počet bodů za každý dobře zahráný akord, ale publikum je pak totálně „odvařené“. K tomu ještě dostane hudba jakýsi halový efekt. V Guitar Hero 3 si postupně odemykáte dvaadvacet stále těžších songů. Čím lépe hrajete, tím více peněz vystoupením vyděláte. Za ně si můžete zakoupit nejrůznější herní figury, odpovídající hadříky či parádně nabašené kytary, které se ovšem odlišují pouze opticky ☺. Prachy se hodí také na kupování různých bonusových písní. Ve hře narazíte i na opravdové rockové hvězdy. Například na Toma Morela z Rage Against the Machines a nebo na Slashe z Guns and Roses. Prostě tuhle tu pařbíčku byste si určitě neměli nechat ujít, už jen proto, že je to mega nářez a pobavíte se u ní víc, než třeba u nějakého prachmizerného železničního simulátoru. Jen doufám, že jste bohatí nebo máte bohaté kamarády. Dávat totiž za pařbu přes dva talíře to bych se asi dost rozmýšlel. Ještě že já ty kamarády mám☺. Ale i tak vřele doporučuji.

By Monty

Jackass: The Game

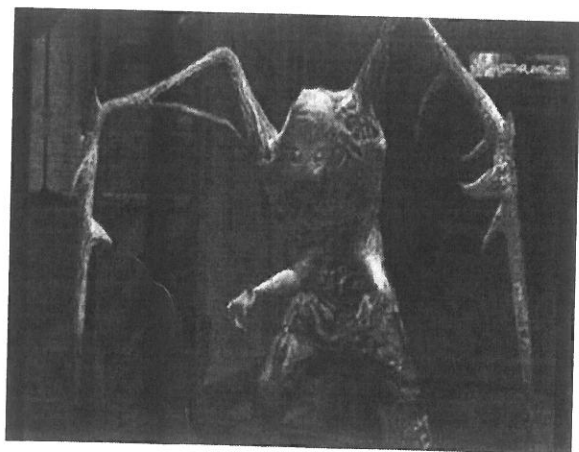
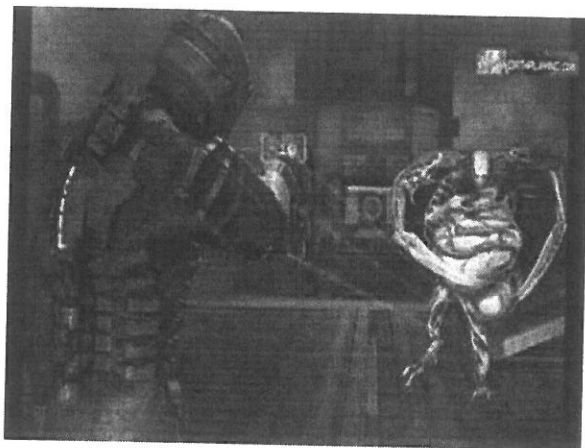
Všichni je známe. Nebo alespoň většina z nás zná partičku, která na MTV předvádí takové kousky, že se u nich občas tají dech nebo se bouří žaludeční šťávy. Jasně, že jde o skupinu, která si říká Jackass. Skupina dost praštěných kluků, kteří provedou cokoli a nic pro ně není dost nebezpečné ani nechutné. Z jejich pořadu, ve kterém můžeme očekávat cokoli (od soutěže v pojídání vajec, kde se ocení hlavně to, kdo toho nejvíce vydává, až po nárazy kladivem do mužské chlouby) se za pár let jeho existence stala kultovní záležitost. Dokonce vznikly i dva filmy, které vydělaly velmi slušné peníze (Jackass: The Movie nasbíral při rozpočtu 5 milionů dolarů téměř 80 milionů dolarů a Jackass: Number Two při rozpočtu 11,5 milionů dolarů téměř 85 milionů dolarů). Dalo by se očekávat, že elektronická podoba Jackass se objeví někdy v době premiéry filmu, ale překvapivě přišla až pár měsíců po uvedení druhého filmu do kin. No, nejsme marketingoví specialisté, ale je to trošku zvláštní. Samotné úkoly jsou obvykle variabilní, přestože párkrát se nějaké opakují. Drtivá většina z nich je tak šílená, že málokdo z nás by měl odvahu provést je v reálu. Například jezdíte na střeše v nákupním vozíku a musíte včas zastavit, abyste nespadli přes okraj. Valíte se v obrovské sněhové kouli dolů ze svahu a musíte srazit co nejvíce lyžařů, sněhových skútrů a chat (a nebo se všemu vyhnout, i za to dostanete body), vběhnout do obchodu a tančit tam ve spodním prádle nebo se nechat vystřelit obrovským katapultem a nejlépe při dopadu „rozbít“ sebe i věci v okolí. Musí se nechat, že nápady tvůrcům z Red Mile Entertainment nechybí. Poznamenejme, že během hraní jsme nenarazili opravdu na žádnou misi, která by byla frustrující. I když je pravda, že například zmíněný tanec v supermarketu nebyl z nejlhčích, přestože k úspěšnému splnění stačilo tisknout tlačítka, která běžela na obrazovce (jenže se jich tam objevovalo nějak moc a v rychlém sledu). V podstatě se dá říct, že Jackass: The Game je kompilací více či méně zábavných miniher s jednoduchým ovládáním. Je to fajn, stačí si jen sednout a hrát, žádné procházení tutoriály a studování funkcí tlačítek. Zbytečné. V jednoduchosti je krása, lépe řečeno zábava. Navíc, opravdu není nutné, abyste procházeli všechny úkoly a plnili všechny cíle. Ale čím více jich splníte, tím více bonusových předmětů získáte. Jsou to například nové kostýmy pro herní postavy a další zajímavosti. Ty také získáváte v módu Challenge, který je o něco obtížnější než Story mód. A najdete tu i multiplayerové módy, což také není k zahození. A teď předávám slovo Montymu.

Váš redaktor Pavlas☺

Dead Space

Většina survival hororů se odehrává v odlehlých a prachem zaprášených amerických městečkách. Electronic Arts nám ale v třetím čtvrtletí tohoto roku přinesou horor z mnohem exotičtějšího prostředí. Bude to doba, ve které se budete bát, velmi bát a to v tom nejzapadlejším koutu vesmíru. Ale nebojte, smrt bude pomalá ☺. No, ale teď už dost toho strašení a přejdeme raději k věci. Bude se jednat o hru z pohledu třetí osoby, což je u žánru survival hororů tradice. Hlavním hrdinou se stane inženýr Isaac Clark, který se specializuje na opravování vesmírných korábů a jejich pohonných jednotek. Z odlehlého konce vesmíru přišlo nouzové volání z dlouho nespátrané lodi. Její trup byl poškozen a motory vypověděly službu. Je tedy čas dát se do práce. Společně s dvěma dalšími techniky se Isaac vydává na rutinní cestu. Ta se však brzo zvrhne v boj o holý život. Již při prvním kontaktu je totiž patrné, že plášť lodi nebyl protržen z venku, ale zevnitř. Na přehřátí motorů to ale také nevypadá, ty totiž někdo rozbil. Co se tedy na lodi stalo? Isaacovi bude chvíli trvat, než to zjistí, ale já už vím, že plavidlo napadl mimozemský virus, který zmutoval část posádky. Tito mutanti napadli zdravý zbytek, který vyhladili do posledního člena. Isaac tak začne s opravováním lodi, které by mělo být zřejmě ztvárněno pomocí miniher. V pozdějších fázích hry byste měli narazit na lokace s různými technickými závadami, které bude potřeba rychle a kvalitně opravit. No, mohl by to být zajímavý prvek. Váš hlavní hrdina bude od začátku vybaven svářecím laserem, který však bude možné použít i jako zbraň. Bohužel však nebude moc účinná, ale na menší nepřátele snad zabere. Později se však dostanete ke kouskům (tím mám na mysli zbraně), které byly ke střílení určeny. S těmi pak budete moci bojovat i proti nebezpečnějším nepřátelům. Podle mých informací by se měla objevit i jakási experimentální zbraň, která dokáže na chvíli zpomalit čas. No, jestli tomu tak bude, tak to se máme určitě na co těšit. Co se týče protivníků, tak ti jako by z oka vypadli monstrům z filmové Věci. Pro ty, kteří nejsou v kinematografii tak zběhlý prozradím, že se jedná o kultovní film z 80. let s Kurtem Russellem v hlavní roli. Tak a pokračujeme. Spousta končetin, odhalené maso a zdeformovaná těla. Přesně takové kreatury vám půjdou po krku a nedají pokoj, dokud vás nepozrou nebo dokud neukončíte jejich nicotný život výstřelem z laserové pušky. Jinak grafická stránka vypadá opravdu působivě. Aby také ne, když běží na Unreal Engine 3. Na detailním modelu hlavní postavy a mutantech je to znát. Zkráceně je to prostě jedna z nejmodernějších grafických technologií. Dead Space tak vypadá velmi atraktivně. Teď jen doufat, že hra nebude krátká a povrchní, jak je u některých her od EA zvykem. Nicméně i tak hodnotím hru kladně a myslím si, že to bude jedna z nejlepších her letošního roku na konzole.

By Monty ☺

Magic the Gathering

Vítáme vás u druhé části naší rubriky o karetní hře MTG. V minulém časopise jsme vám napsali, jak začít hrát MTG a co to obnáší. Doufáme, že alespoň někoho náš minulý článek oslovil a právě pro ty tu máme něco dalšího. Teď vám povíme, jaké existují herní barvy a typy karet a jaká je jejich charakteristika.

Barvy:

Bílá:

Pláně ti dodají bílou manu.

Bílá je barvou čistoty a pořádku. Bílá magie léčí a ochraňuje tvé bojovníky.

Modrá:

Ostrovky poskytují modrou manu.

Síla modré magie spočívá v tricích a lstivé manipulaci s protivníkem a jeho kouzly. Dokáže skrývat tajemství, která odkrývá protivníkům až ve chvíli, kdy už je pro ně příliš pozdě.

Černá:

Černá mana přichází z bažin, kde raší hniloba.

Smrt, nemoci a úpadek, odtud pochází síla temné magie, jenž dokáže být velmi silná. Její uživatel však leckdy zaplatí cenu nejvyšší...

Červená:

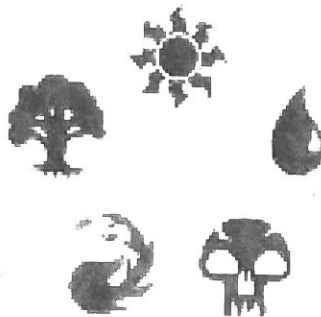
Červenou manu získáte přímo z hor.

Červená magie se vyžívá v ohni, ničivých kouzlech a destrukci. Její bytosti jsou bojechtivé, nebezpečné a neradi chodí z boje poraženi.

Zelená:

Zelená mana je potřebná k růstu, životu a síle.

Zelená představuje magii přírody a všech jejích živých tvorů. Vzdává úctu světu a zákonům přírody.

Druhy karet

Karty se dále dělí na několik různých druhů podle jejich významu ve hře.

Land (země): Země zpravidla vyrábějí manu(která je potřebná k vyvolávání kouzel). Existuje pět základních zemí (pláně, bažiny, hory, ostrovy a lesy), z nichž každá vyrábí jednu manu jedné barvy. Kromě nich však existuje i mnoho druhů *nezákladních zemí*, které umějí vyrábět manu více barev nebo mají nějakou další funkci. Každý hráč smí zdarma vyložit během svého kola jednu zemi. Karty, které nejsou země, se souhrnně nazývají *kouzla*.

Creature (bytosti, nestvůry) tvoří hráčovu armádu, se kterou útočí na soupeře. Každá bytost má v pravém dolním rohu uvedenu svou sílu a odolnost. Síla je počet zranění, která bytost způsobí při útoku. Odolnost je počet zranění, která musí sama dostat od jiných bytostí nebo kouzel, aby zemřela. Sílu i odolnost lze zvyšovat i snižovat různými kouzly.

Enchantment (očarování) jsou kouzla, která se vykládají na stůl a na něm pak nějakým způsobem ovlivňují hru. Na každém očarování je uvedeno, co toto očarování po vynesení dělá. Některá očarování jsou *lokální*, což znamená, že jsou vynášena na jinou kartu na stole (např. očarování bytostí, země...), kterou pak nějakým způsobem posilují. Je-li však tato karta zničena, je zničeno i její očarování.

Artifact (artefakty) představují magické předměty, které fungují podobně jako očarování - vykládají se na stůl, kde ovlivňují hru podle toho, co je na nich uvedeno. Artefakty nestojí žádnou barevnou manu, vždy jen libovolnou. Zvláštním druhem artefaktů jsou *artefaktové bytosti*, což je kombinace artefaktu a bytosti (tedy bytost, za kterou se platí jen manou libovolné barvy). Jiným druhem artefaktů je *vybavení*, které představuje např. zbraň, brnění apod, kterou hráč může přidělit některé své bytosti ve hře a ta je pak silnější. Karty zemí, bytostí, očarování a artefaktů se souhrnně nazývají *permanenty*, protože po seslání zůstávají ve hře (dokud je někdo neodstraní).

Sorcery a instant jsou kouzla, která se nevykládají do hry, ale při zahrání vykonají nějaký efekt, který je na nich uveden, a pak jsou ihned odložena na hřbitov.

Instant můžeš je hrát téměř kdykoliv, dokonce v průběhu protihráčova kola, v průběhu boje, či v poslední možný moment.

Sorcery funguje stejně jako instant, ale může být zahrán jen ve vlastním kole.

Planeswalker („sférochodec“) je nový typ karty. Sférochodec je permanent, není to subtyp.

Tribal - každá tribal karta má další karetní typ. Její hraní se řídí pravidly pro onen druhý typ. Set tribal subtypů je stejný jako subtypů bytostí. Instanty, očarování i sorcery budou mít tribal typ.

Tak zatím ahoj a příště si zase povíme něco o... Magicách?:-D

Filip a Honza

Školní perličky

A jsme tu zas! Tentokrát si zde můžete přečíst několik vtipů a školních poznámek a také se od nás dozvíte, jak vlastně vzniklo slovo škola. Příjemnou zábavu a hlavně dobrou náladu!!

VTIPY

-aneb co si přečíst v hodině pod lavicí:D

Ze školní jídelny: Včera byla smaženice, samé divné hříby,
Dneska jedem do márnice za těmi, co chybí.

Atraktivní studentka přijde na zkoušku k přísnému a zábavnému profesorovi. Posadí se, povytáhne sukni a řekne: „Udělala bych cokoliv, abych tu zkoušku zvládla!“
Profesor povytáhne obočí a nevěřícně se zeptá:
„Cokoliv?“ Studentka se přisune blíž, nakloní se dekoltem k profesorovi a zašeptá:
„Ano, cokoliv!“
Profesor se k ní také skloní: „Jste si jistá že skutečně cokoliv?“
Studentka zavrní: „. Ano, pane profesore!“
Profesor jí šeptne do ouška: „A mohla byste se na tu zkoušku naučit?“

Profesorka se ptá Pepíčka: „ Co nám můžeš povědět o vlaštovkách?“
Pepíček odpoví: „To jsou velice moudří ptáci-jakmile začne škola, odletí do jižních krajín.“

Učitel se ptá žáka: „ Kdybys měl sedm jableček a já tě o dvě poprosil. Kolik ti jich zůstane?“
Žák odpoví: „Sedm!“

???Jak vzniklo slovo ŠKOLA???

Š-íleně

K-ruté

O-btěžování

L-íných

A-deptů

Školní poznámky

-co všechno se může objevit ve vašich studijnících, když budete zlobit?

Nechá se od spolužáků osahávat a nehlásí to učitelí.

Běhá po třídě a zvrací židličky.

O přestávce kopal do dveří a když byl napomenut ,kopl si drze ještě jednou!

Ohrožoval spolužáky nožem ,který potřeboval až na třetí hodinu.

Olizuje temperové barvy a pak se diví ,že zvrací.

Plival na schodišti na níže postaveného učitele vyššího ročníku ,čímž snížil jeho vážnost.

Po písemné práci snědl tahák.

Poslán namočit houbu, vrátil se s mokrou hlavou a suchou houbou.

Poznámka učitele : Vaše dcera při hodině neustále brebentí a brebentí. Odpověď otce :
Buďte rád, že neslyšíte její matku!

Při písemce vnucuje spolužačce nápovědu.

Při vyučování bouchá pytlíkem.

Při hodině pleská mokrým pytlíkem o lavici.

Schován za učebnici fyziky, vydává nechutné zvuky.

Směje se mi za zády do očí.

Smrká mi do výkladu.

Snědla pomůcky na výtvarnou výchovu.

Straší děvčata ptákem. (Sova pálená)

Snal při hodině tak tvrdě ,že ho neprobudil ani příchod pana ředitele ,který strašně
dupe a funí.

Hanča a Janča :o)

REDAKČNÍ RADA

JE NÁS OPRAVDU HODNĚ...

KA

BÁRA BEZDĚKOVÁ BARČA AMBROZOVÁ PAVEL VAŠEK
KATKA KUTÁLKOVÁ NIKČA FURSTOVÁ
IVČA NESNÍDALOVÁ PETR ONDRA

KATKA VRBACKÁ GRAFICKÁ ÚPRAVA ŠÉFREDAKTORKA

KB

PAVLA BOŽEKOVÁ PAVLA KOLÁČKOVÁ KUBA JURIS

TB

NOMUUN BATCHULUUN KATKA LORENZOVÁ FILIP MUSIL
JAKUB KUDÝN KLÁRA FIALKOVÁ MONIKA JÁNSKÁ
MARTINA GRMELOVÁ TERKA SYPKOVÁ HONZA BARNET
VERONIKA STROPKOVÁ LINDA VARADIOVÁ
VAŠEK DORUŠÁK TOMÁŠ HEIMERLE ZDENĚK VAŠÍČEK

TA

KATKA HARÁSKOVÁ MARŤA PITÁKOVÁ LENKA SYNKOVÁ
JIRKA ŠMEHLÍK PAVEL ABSOLÍN
TERKA DVOŘÍKOVÁ HANKA ZABLOUDILOVÁ KATKA JERSÁKOVÁ
JANA LENIKUSOVÁ ANETA PIŇOSOVÁ

MGR. HANA ŠAINI HETOVÁ